

Hva vil Gud oss?

Michael S. Heiser

Oversatt av Mari Robinson.

Sitert bibeltekst er hentet fra Bibel 2011 © Bibelselskapet. Gjengitt med tillatelse.

Andre bøker av samme forfatter:

Supernatural: What the Bible Teaches about the Unseen World and Why it Matters

The Unseen Realm: Recovering the Supernatural Worldview of the Bible

Angels: What the Bible Really Teaches About God's Heavenly Host

Demons: What the Bible Really Teaches About the Powers of Darkness

I Dare You Not to Bore Me with the Bible

The Bible Unfiltered: Approaching Scripture On Its Own Terms

Reversing Hermon: Enoch, the Watchers, and the Forgotten Mission of Jesus Christ

Brief Insights on Mastering Bible Study (The 60-Second Scholar series)

Brief Insights on Mastering the Bible (The 60-Second Scholar series)

Brief Insights on Mastering Bible Doctrine (The 60-Second Scholar series)

The Façade (fiction)

The Portent (fiction)

Forkortelser av navn på bøker i Bibelen

Det gamle testamentet

Første Mosebok	1 Mos
Andre Mosebok	2 Mos
Tredje Mosebok	3 Mos
Fjerde Mosebok	4 Mos
Femte Mosebok	5 Mos
Josva	Jos
Dommerne	Dom
Rut	Rut
Første Samuelsbok	1 Sam
Andre Samuelsbok	2 Sam
Første Kongebok	1 Kong
Andre Kongebok	2 Kong
Første Krønikebok	1 Krøn
Andre Krønikebok	2 Krøn
Esra	Esra
Nehemja	Neh
Ester	Est
Job	Job
Salmenes bok	Sal
Salomos ordspråk	Ordsp
Forkynneren	Fork
Høysangen	Høys
Jesaja	Jes
Jeremia	Jer
Klagesangene	Klag
Esekiel	Esek
Daniel	Dan
Hosea	Hos
Joel	Joel
Amos	Am
Obadja	Ob
Jona	Jona
Mika	Mi
Nahum	Nah

Habakkuk	Hab
Sefanja	Sef
Haggai	Hag
Sakarja	Sak
Malaki	Mal

Det nye testamentet

Evangeliet etter Matteus	Matt
Evangeliet etter Markus	Mark
Evangeliet etter Lukas	Luk
Evangeliet etter Johannes	Joh
Apostlenes gjerninger	Apg
Paulus' brev til romerne	Rom
Paulus' første brev til korinterne	1 Kor
Paulus' andre brev til korinterne	2 Kor
Paulus' brev til galaterne	Gal
Paulus' brev til efeserne	Ef
Paulus' brev til filipperne	Fil
Paulus' brev til kolosserne	Kol
Paulus' første brev til tessalonikerne	1 Tess
Paulus' andre brev til tessalonikerne	2 Tess
Paulus' første brev til Timoteus	1 Tim
Paulus' andre brev til Timoteus	2 Tim
Paulus' brev til Titus	Tit
Paulus' brev til Filemon	Filem
Brevet til hebreerne	Hebr
Jakobs brev	Jak
Peters første brev	1 Pet
Peters andre brev	2 Pet
Johannes' første brev	1 Joh
Johannes' andre brev	2 Joh
Johannes' tredje brev	3 Joh
Judas' brev	Jud
Johannes' åpenbaring	Åp

Dedikasjon

Til alle som akkurat har begynt sin vandring med Jesus, og til de som begynte for lenge siden, men synes de har stagnert.

Innholdsfortegnelse

Forord

Introduksjon

Del 1: Historien

Kapittel 1: Gud ønsket seg en familie

Kapittel 2: Gud ønsker seg fortsatt en familie

Kapittel 3: Gud ble sveket av familien sin

Kapittel 4: Gud sluttet seg til sin menneskelige familie

Kapittel 5: Gud søker etter familien sin

Kapittel 6: Gud er med familien sin til evig tid

Oppsummering og forsmak

Del 2: Evangeliet

Kapittel 7: Hva er Evangeliet?

Del 3: Å følge Jesus

Kapittel 8: Hva vil det si å være en disippel?

Kapittel 9: Hva gjør en disippel?

Viktige navn og begreper

Oppsummering av overnaturlige begreper

Forord - Ikke hopp over dette

Jeg håper dette fanget oppmerksomheten din. Ja, jeg vet det ... forord er nesten som å vente i kø (på hva som helst), eller som å se TV reklamer, eller som å sitte fast i en trafikkork. Jeg kan ikke love deg at dette blir spennende, men det er viktig.

Denne boken er en introduksjon til hva Bibelen *egentlig* handler om, Guds kjærlighet, hvordan Gud ønsker at du kan få evig liv sammen med han, og hvordan Gud ønsker at du kan hjelpe andre å lære om disse første to punktene. Det er egentlig ganske enkelt... men sannsynligvis ikke hva du bruker å få høre i den anledning. Denne boken omhandler noen ting du ikke har hørt før, og jeg tar en litt annerledes vinkling på mye av det som kanskje er mer kjent.

Det er to slags lesere jeg har i tankene mens jeg skriver. Den første er en som nylig har kommet til tro på Jesus. Hvis det er deg er du mest sannsynlig litt redd for Bibelen. Det er mye som høres rart ut og som ikke er så lett å forstå. Stol på meg, jeg vet hvordan du har det. Da jeg ble en kristen som tenåring visste jeg så og si ingenting om Bibelen. Jeg hadde hørt om Jesus og Noah, om Adam og Eva. Og det var det. Dette er boken jeg skulle ønske noen hadde gitt til meg rett etter jeg tok imot evangeliet. Den ville hjulpet meg til å forstå Bibelens fortelling og noen ganske sentrale ideer. Jeg tror denne boken vil gjøre nettopp dette for deg.

Den andre leseren jeg har i tanke er en person som har kjent Jesus en stund, men som føler seg litt fastlåst. Du tror på Jesus, du har vært engasjert i en menighet en liten stund nå (eller kanskje en lang stund), men så har du en gnagende følelse av at det må være mer ved det hele, der bare *må* være mer ved Bibelen enn du har fått med deg så langt. Du føler deg litt rådvill når det kommer til det å følge Jesus. Det må være mer enn bare å gå i kirka på søndag, henge med kristne venner, eller være med i bibelgruppe. Jeg vil at du skal vite at instinktet ditt er rett. Denne boken vil hjelpe deg til å komme videre.

Det kan høres litt selvmotsigende, men denne boken har som mål å introdusere (eller kanskje heller gjenintrodusere) noen helt grunnleggende, men viktige ideer til smarte mennesker. Jeg antar alltid at leserne mine er intelligente folk. For noen av dere kommer denne boken til å være en hjelp for å lære noen gamle ting på en ny måte. Andre har bare så vidt begynt. Vi må alle begynne et sted. Så her er vi da.

Jeg håper at denne boken forbereder leseren til å lese videre i noen av de andre bøkene jeg har skrevet. Når du er ferdig med denne boken, anbefaler jeg først *Supernatural: What the Bible Teaches about the Unseen World - And Why It Matters*. Boken blir oversatt til norsk i 2021 og blir gjort tilgjengelig for nedlastning fra <https://www.miqlat.org/translations-of-supernatural.htm>. Den er også tilgjengelig på engelsk på nett, gjennom Amazon.com eller forlaget Lexham Press. Det er også flere gratis videoer på nett der jeg diskuterer noen viktige ideer fra denne boken.

Etter *Supernatural* håper jeg at det kan interessere leserne å utforske flere av mine bøker som demonstrerer at der er mye mer å lære om Bibelen og Gud enn det du vanligvis hører om i kirka: *I Dare You Not to Bore Me with the Bible*; *The Bible Unfiltered: Approaching Scripture on Its Own Terms*; og *The Unseen Realm: Recovering the Supernatural Worldview of the Bible*.

Jeg inviterer deg også til å lytte til min podcast, *Naked Bible Podcast*. Navnet henviser til målet mitt om å gi lytterne bibelinnhold i dets egen, opprinnelige, eldgamle sammenheng, uten moderne filter og antagelser basert på vestlige paradigmer. Jeg ønsker bare å utforske den bibelske teksten, forstått i sin egen kontekst, ikke hva tradisjoner har sagt om teksten. Hver måned lærer hundre tusener av lyttere å lese Bibelen med nye øyne. Gleden av å oppdage nye sannheter i Bibelen er noe enhver troende burde få oppleve jevnlig. Det er derfor jeg gjør det jeg gjør.

Takk for at du leste dette!

Introduksjon

Hva vil Gud oss?

Det høres ut som et enkelt spørsmål, men dersom du tenker litt gjennom det er det virkelig ikke lett.

Hvorfor det? Jo, først må man vite hvem som stiller spørsmålet. Mennesker vil ha mange forskjellige grunner til å spørre om dette. Stilles spørsmålet som et rop i sinne på grunn av smerte? Kanskje det bare er en stille hvisken som stiger til overflaten fra en dyp tristhet. Er motivasjonen nysgjerrighet? Eller er ønsket bare å tenke dypt og reflektere? Det er ikke vanskelig å se at for å gi det riktige svaret, trenger vi først å vite hvorfor dette spørsmålet blir stilt.

Siden det er jeg som stiller spørsmålet her er det lett å oppklare. Men la meg først fortelle deg hva som ikke motiverer meg. Jeg spør ikke dette spørsmålet fordi jeg ikke vet svaret. Jeg vet det. Ja, jeg vet svaret til alle som stiller dette spørsmålet, i det minste det svaret Gud selv ville gitt til oss alle. Og det er akkurat derfor jeg stiller det. Jeg spør for å hjelpe deg å tenke gjennom viktige ting. Når jeg spør, "Hva vil Gud oss?" spør jeg i virkeligheten, "Hva vil Gud med hvert enkelt menneske i verden?" Hva vil han meg og mitt liv, og deg og ditt liv?

Som dere skjønner det åpenbart at dette er et religiøst spørsmål. Spørsmål om Gud blir oftest puttet i den kategorien. Jeg har stilt spørsmålet, og vil svare på det fordi jeg er interessert i Gud. De fleste folk er det, selv om de ikke nødvendigvis er interessert i kirka. Det er helt OK, siden du ikke trenger kirka for å snakke om Gud. Jeg er ikke en pastor eller prest, men hele mitt yrkesliv har gått ut på å studere Bibelen (ja, det er faktisk mulig). Så siden jeg er den som stiller spørsmålet, kommer svaret mitt til å være et bibelsk svar. Det begrenser fokuset litt. Målet mitt er å forklare hvordan Bibelen ville svart på spørsmålet, "Hva vil Gud oss?"

Og nå kommer svaret og det er enkelt nok. Han vil ha deg.

Kom det som en overraskelse? Det kan hende du tviler på svaret, og det er helt ok, men det er det riktige svaret. For å være ærlig er det ikke et tilfredsstillende svar. Man kan ikke forstå hvor fantastisk og dypt svaret er med bare en setning. Du trenger sammenhengen for å forstå hvor mye kjærlighet som ligger bak det. Det er nemlig en lang og ufattelig historie bak dette svaret.

Siden dette er tilfellet, handler ikke denne boken bare om hva Gud vil oss, men også om ting Gud vil at vi skal vite. Ja, han vil ha oss! For å sette pris på det, og (forhåpentligvis) føle det samme overfor Gud, trenger du at dette settes i en sammenheng.

Det er der jeg kommer inn i bildet. Vi vil begynne med Guds historie. Den er fylt med mange tragedier, men heldigvis forandret det aldri Guds tanker om deg (eller meg). Når jeg har fortalt hele historien kommer jeg til å gå i dybden på noen spesielt viktige begivenheter. Dersom du leser første del av boka, kommer du til å finne svaret på spørsmålet vårt der. Jeg gjetter likevel på at du kommer til å lese resten. Jeg håper i hvert fall det.

Før vi hopper uti det, må jeg klargjøre én ting. Hvis du har brukt mye tid i kirka gjennom livet, kan det hende du allerede tror du kan hele historien. Du kan i det minste deler av den, men jeg kan garantere noen overraskelser. Dessverre er det noe som ofte kommer i veien for å virkelig undre seg over historien, nemlig religion. Noen ganger har tradisjoner i kirker og trossamfunn overskygget det som er viktigst. Det skal ikke være tilfellet i denne boka.

Selv om jeg tar utgangspunkt i at noen av leserne er kjent med Bibelen, er jeg sikker på at du kommer til å støte på både nye sannheter og nye måter å tenke gjennom gamle sannheter på. Hvis du aldri har vært i ei kirke eller har hørt noe særlig om Bibelen, er du den perfekte leseren. Da er det ingenting du må lære på nytt, men alt er ferskt. Uansett, jeg tror du kommer til å erfare at det er spennende å oppdage hva Gud vil oss, og hvorfor.

Del 1: Historien

Kapittel 1

Gud ønsket seg en familie

Den første tanken jeg hadde om Gud var ikke om en usynlig Far i himmelen. Gud var en skaper, en fjern makt. Jeg antok at han kjente til meg og alle andre, men jeg hadde ingen anelse om hva han tenkte om meg eller de andre menneskene på kloden, eller om han i det hele tatt tenkte på oss. Jeg tvilte ikke på at han eksisterte, men jeg trodde ikke han var tilstede der jeg befant meg. I stedet var Gud en mer eller mindre frakoblet observatør som fra tid til annen la merke til hva jeg foretok meg, spesielt når jeg hadde gjort noe dumt. Jeg trodde ikke Gud var ute etter meg, eller at han ikke likte meg. I min verden godtok jeg at Gud var virkelig, og jeg hadde ingen grunn til å tro at han ikke likte meg. Men det var det. Ute av syne, ute av sinn, for å si det sånn.

Jeg hadde mye å lære om Gud. Siden jeg ikke søkte etter han, antok jeg at han ikke søkte etter meg. Hvis noen hadde spurt meg, tror jeg jeg ville svart at Gud har da bedre ting å ta seg til. Jeg bare antok at ingenting jeg gjorde, verken godt eller dårlig, fortjente mye oppmerksomhet.

Jeg tok feil. Gud søkte etter meg. Jeg visste det bare ikke. Jeg vet nå at Gud søkte etter meg fordi det er i hans natur å søke etter oss. Han elsker oss.

Hvordan vet vi dette om Gud? Hold øynene åpne, for dette er et spørsmål jeg kommer til å stille flere ganger.) La oss ta utgangspunkt i oss selv. Det er normalt, en del av vår natur, å bry oss om ting vi lager, spesielt hvis det er resultat av stor innsats, eller krever dyp konsentrasjon. Vi blir naturlig nok sinte eller opprørte dersom noen snakker stygt om, ødelegger, mobber, eller tar æren for noe vi har laget, utrettet, eller tenkt på først. Det ville være unormalt å ikke føle slik.

Vi føler dette fordi det er slik vi er. Vi er selvbevisste. Alle mennesker har et indre liv, et tankeliv. Vi bruker vår intelligens for å oppnå det vi ønsker oss, og for å gi oss glede, ikke for å oppleve smerte og tap. Vi handler med hensikt, ikke tilfeldig og uten mening. Vi blir ledet av rasjonalitet og intuisjon.

Det finnes utallige illustrasjoner for å forklare hvorfor dette stemmer. Selv de minst viktige tingene i livet vårt er til en viss grad gjennomtenkt, og noe gjør vi med hensikt. Vi pusser tennene fordi vi ikke vil få hull eller dårlig ånde. Vi står opp om morgenen fordi vi vil beholde jobben vår (eller enda bedre, fordi vi har noe artig på planen). Vi går til høyre i stedet for til venstre, fordi vi har et sted å gå. Når vi gjør noe tilsynelatende irrasjonelt, er det fordi vi håper å oppnå noe. Det kan være å skrive ufine kommentarer på sosiale medier for å vise at vi vet bedre, eller for å lære noen en lekse, *selv om* de aldri kommer til å lese det. Til og med når vi gjør noe ubehagelig er det fordi vi tror det er til vårt eget beste på ett eller annet vis. Hvorfor ellers ville noen fulgt en diett? Vi søker av natur mening i alt vi gjør.

Som sagt, dersom vi ikke søker en mening med det vi gjør, er det unormalt, et psykologisk avvik eller et følelsesmessig unntak.

Bibelens Gud har også en mening med alt han gjør. Gud gjør det han gjør fordi han har glede av det. Gud skapte ikke menneskene fordi han manglet noe. Han var ikke ensom, som en som

mangler noe eller trengte selskap. Gud trenger ingen verdens ting... fordi... han er Gud. Han skapte for å nyte det han hadde skapt, for å si det sånn. Og det han bryr seg mest om er menneskene som han skapte, for å ligne på ham, "i sitt bilde," som Bibelen sier (1 Mos 1:26). Det er du og meg.

Der vår historie starter.

Vår historie, historien Gud vil vi skal kjenne, begynner med den bibelske ideen om at Gud er vår Skaper. Selv om det er umulig å forstå helt ut, er Gud grunnen til at vi er her. Han ville ha oss her. Gud handler ikke tilfeldig. Alt han gjør er meningsfylt. Da han skapte menneskene prøvde han ikke å fylle et hull i seg selv. Siden han ikke trenger oss, men fortsatt skapte oss, er det bare én rasjonell forklaring på hvorfor han skapte oss. Gud ønsket at vi skulle finnes, slik at han kunne nyte vårt selskap (og at vi kunne nyte hans).

Fordi Gud skapte oss, beskriver Bibelen han som vår "Far," og alle menneskene som kom fra Adam og hans etterkommere blir kalt hans barn (Jes 63:16; 64:8; Luk 3:38; Apg 17:28–29; Rom 1:7; 1 Kor 1:3). Det er grunnen til at Bibelen bruker familiespråk for å beskrive Gud og hans forhold til oss. Dette er ingen tilfeldighet.

Men jeg går litt for fort fram. For bedre å forstå fokuset på familiespråk i Bibelen, må vi gå tilbake i tid til før Gud skapte jorden og menneskene. Dette kan komme som en overraskelse, men Gud var ikke alene da heller. Det er en annen grunn til at vi kan vite at han ikke skapte oss for å imøtekomme egen ensomhet.

Bibelen forteller oss at før Gud skapte oss hadde han allerede skapt andre intelligente skapninger. Bibelen kaller dem Guds sønner. Vi kaller dem engler. I Jobs bok i det gamle testamentet, står det at Guds sønner "ropte av glede" da Gud la verdens grunnvoll (Job 38:4-7). De var allerede til stede og så på.

Tenk gjennom uttrykket, "Guds sønner." På hebraisk er det samme begrepet også oversatt til "barn" (1 Mos 3:16; 30:26; 31:43). Hva sikter et uttrykk som "Guds barn" til? Familie!

"Barn" er begrepet du bruker når samtaleemnet er familie. Og i Job 38:4-7, omtales familien som himmelsk eller overnaturlig. Gud er Far til intelligente skapninger som han skapte i den usynlige verden.

Det faktum at Gud allerede hadde en overnaturlig familie hjelper oss å bedre forstå Guds motivasjon for å skape Adam og Eva, de første menneskene. Gud ønsket seg en menneskefamilie, i tillegg til hans overnaturlige familie. Utrolig nok beskriver historien fra Edens hage at Gud ønsket at hans to familier skulle bo sammen i hans nærvær. Det betyr at opprinnelig, akkurat som englene, er mennesker skapt for å være i Guds nærvær.

Men hvordan vet vi dette? (Jeg spør igjen.) La oss ta en titt.

Bibelens første bok, 1 Mosebok, starter med skapelsen. Gud hadde skapt mye før vi leser om menneskene (Adam og Eva). Fortellingen starter med at Gud skapte planter, insekter, flyvende dyr og landdyr. Ingen av disse ble skapt til å leve i en relasjon med Gud. De kunne ikke snakke

med Gud. De kunne heller ikke dele tankene sine med Gud eller uttrykke sin glede til han. Medlemmer av en familie lever i relasjon til hverandre, de møtes både på et intellektuelt og et følelsesmessig plan. De knytter bånd seg i mellom. Planter og dyr er fantastiske, men de kunne aldri fylle rollen som barn. De er ikke familie. Det er dette Gud virkelig ønsket seg. Han måtte skape noe som var lik ham selv.

I Guds Bilde

Etter at Gud hadde fylt jorden med alle slags planter og dyr, gjenstod det fortsatt et arbeid han måtte gjøre. Gud valgte å forme nye skapninger “i sitt bilde” (1 Mos 1:27). De skulle være hans jordiske familie.

“Guds bilde” er et viktig konsept i Bibelen. Mennesker ble skapt for å være like Gud. For å bedre forstå ideen, kan vi tenke på Guds “bilde” som et verb. Vi er skapt for å avbilde Gud, å være hans representanter.

Hva betyr det å avbilde Gud? I 1 Mos 1:27-28 får vi svaret:

Og Gud skapte mennesket i sitt bilde, i Guds bilde skapte han det, som mann og kvinne skapte han dem. Gud velsignet dem og sa til dem: “Vær fruktbare og bli mange, fyll jorden og legg den under dere! Dere skal råde over fiskene i havet og over fuglene under himmelen og over alle dyr som det kryr av på jorden.”

Gud kunne uten problemer tatt vare på skaperverket på egenhånd. Han er Gud. Ingenting er umulig for han. I stedet skapte Gud en jordisk familie. Hans barn skulle ta del i hans rolle med å forvalte og råde over skaperverket. De skulle være hans stedfortredere og partnere. Å avbilde Gud betyr å representere Gud på jorden. Gud satte menneskene til å gjøre en jobb han enkelt kunne gjort selv. Men han ville at barna hans skulle ta del i arbeidet. Guds business skulle være en familiebusiness. Eden var ikke bare Guds hjem, det var Guds hjemmekontor. Vi er skapt til å være Guds medarbeidere, hans kolleger.

Og Gud forsikret seg om at menneskene han skapte kunne gjøre jobben med å avbilde han på jorden. Han delte sine karaktertrekk med dem, egenskaper og evner som intelligens og kreativitet. Bibelen forteller oss at mennesket er en liten versjon av hvem Gud er. Han skapte oss for å være like ham, slik at vi kan være hans med-regenter og med-forvaltere i det nye skaperverket.

Å avbilde Gud er viktig av flere grunner. Det gir hver enkelt av oss en sikker og fullstendig identitet. Det var Guds opprinnelige ønske at alle mennesker skulle være hans barn og partnere. Det er måten Gud ser på menneskene. Slik burde vi også se på andre mennesker. Gud ønsker at hver enkelt av oss skal se på hverandre som søsken. Vi har alle lik verdi som personer Gud ønsker å ha i sin familie, og vi skal få gjenspeile hans karakter. Rasisme, vold, manipulasjon og tvang var ikke en del av Guds design for menneskeheten. De er onde resultater av opprør og synd. Gud hater alt det synd har gjort med menneskene han *elsker*. Dette er noe vi må huske på, når vi tenker på vår egen og andres moralske mislykkethet.

Å avbilde Gud gir oss også en hensikt. Vi har et oppdrag. Hver enkelt person, uansett hvor liten eller svak, har en viktig rolle å spille i livet til noen andre. Hver oppgave vi går inn for, som ærer Gud og våre medmennesker, blir et åndelig kall. I Guds tanke er ikke rollen som pastor, prest eller misjonær viktigere enn noen annen rolle. Måten vi lever på er enten til velsignelse for våre omgivelser, en påminnelse om hva et liv i harmoni med Gud er, eller en forbannelse. Hva vi gjør spiller en rolle, for det meste på små, lite bemerkelsesverdige måter.

Alt dette er grunnen til at jeg svarer på åpningsspørsmålet mitt på det viset jeg gjør. Hva er det Gud ønsker av oss? Han ønsker seg deg. Han ønsker seg en familie. Han ønsker seg medarbeidere. Han ønsker at du skal vite hvem du er, og hvorfor livet ditt har verdi for ham.

Men vi har bare så vidt begynt. Det er mye mer i denne historien. Livet på jorda vår, kanskje til og med i vårt eget hus, er ikke som det var ment å være. Noe skjedde som ødela alt. Det ble så hjerteskjærende at Gud *nesten* bestemte seg for å gi opp menneskeheten.

Kapittel 2

Gud ønsker seg fortsatt en familie

I forrige kapittel gjorde jeg et poeng ut av at Gud utrustet menneskene til å avbilde ham på jorden. Han gjorde dette gjennom å dele sine egenskaper og evner med dem. Uansett hvor vidunderlig dette høres ut, er det nå ting begynner å bli interessante og skumle. En av Guds egenskaper er frihet, eller det vi kaller for fri vilje. Hvis du noen gang har lurt på hvorfor det er ondskap i verden, er dette noe av Bibelens svar.

Første opprør

Da Gud bestemte seg for å dele sine egenskaper og evner med barna sine, visste han hva dette innebar. Gud vet alt, så han var helt klar over hva som kom til å skje. Gud hadde gjort den samme avgjørelsen tidligere med sin himmelske familie som han hadde skapt. De også fikk evner som intelligens og frihet. De fikk disse gavene fra sin Skaper.

Gud visste at før eller senere ville gavene hans bli misbrukt. Han visste godt at, selv om barna hans (både i den åndelige verden og på jorden) var *lik* ham, så var de ikke *ham*. De stod under ham. De var ikke perfekte, mens han er perfekt. Før eller senere ville én (eller flere) av hans barn, enten gjøre en forferdelig feil, eller gjøre noe ut av ubetenksom egoisme. Dermed ville de gjøre opprør mot Guds ønsker.

Nettopp dette skjedde i Edens Hage. Adam og Eva gjorde opprør. De brøt Guds befaling om å ikke spise av et av trærne i hagen. De syndet og mistet dermed evig liv i Guds nærhet. Alle mennesker som er født etter det, er født utenfor Eden, og er fremmede for Gud. Apostelen Paulus oppsummerer det på en god måte: "Syndens lønn er døden" (Rom 6:23).

Denne tragedien skjedde på grunn av et opprør som skjedde enda tidligere. En av Guds overnaturlige barn bestemte seg for å vanære Guds beslutning om å danne seg en menneskelig familie. Gjennom å friste Eva, håpet han på at Gud ville tilintetgjøre både henne og Adam. Han kom til Eva i skikkelsen av en slange (1 Mos 3:1-7). Bibelen henviser til slangen som Satan og djevelen (Åp 12:9). Han lyktes i å få Eva til å synde, men han ble ikke kvitt menneskeheten for godt.

Det er noen dype sannheter her, først og fremst svaret på et spørsmål alle på et punkt i livet stiller: Hvorfor er det ondskap i verden? Det onde er i verden fordi Gud bestemte at han ville lage skapninger som er lik han. Jeg sier på ingen måte at Gud har en ond side, men jeg prøver å forklare at Gud ikke ville skape roboter eller programmerte datamaskiner av kjøtt og blod.

Dette siste punktet er viktig. Vår likhet til han måtte være autentisk. Uten ekte frihet til å ta ekte avgjørelser kan vi simpelthen ikke være lik Gud. Gud er ikke en robot, og vi er skapt til å være lik han. Uten en ekte fri vilje kan vi ikke elske eller adlyde Gud på en autentisk måte. Hvis valgene våre er forhåndsprogrammert, er de jo ikke reelle valg. For at avgjørelser, som å elske og adlyde, skal være autentiske, må der være et reelt alternativ.

Resultatet av alt dette er at folk misbruker Guds gode frihet, og bruker den til å tilfredsstille eget behov for hevn, og for å oppnå en illusjon av selvstendighet. Slik begynte menneskene i Eden å misbruke sin frihet.

Men Gud ble ikke overrasket av dette. Han hadde forutsett det onde. Han visste hva som kom til å skje og lagde en plan ut fra dette. Gud tilintetgjorde ikke menneskebarna sine da de gjorde opprør. I stedet ville han tilgi og frelse dem. Bibelen viser tydelig at Gud så det som kom til å skje. Han hadde en plan for å tilgi og frelse, til og med før opprøret fant sted, fra “før verdens grunnvoll ble lagt,” for å være nøyaktig (Ef 1:4; Heb 9:26-10:7; 1 Pet 1:20).

Frelsesplanen krevde til slutt at Gud ble et menneske. Vi kommer snart til denne delen av historien. Lenge før denne store begivenheten, måtte det betales en pris for det som hendte i Eden. Gud viste Adam og Eva bort fra sitt nærvær, og gjennom dem, også deres etterkommere. Eden sluttet å eksistere. I stedet for evig liv sammen med Gud som Far, måtte menneskeheten nå møte døden (Rom 5:12). Det er den endelige prisen for atskillelse fra livets kilde, som er Gud.

I virkeligheten vil det si at Gud sendte barna sine bort fra hjemmet. Dette var en langt mindre alvorlig konsekvens enn slangen hadde håpet på, nemlig menneskenes tilintetgjørelse. Gud ville ikke gi opp sin plan om å ha en menneskelig familie, men opprøret kostet. Gud straffet Satan også. Siden han var den som brakte døden inn i Guds verden, ble han herre over de dødes verden, et sted som senere ble kjent som helvete.

Ingen back-up plan

Det kan hende du lurer på hvorfor Gud ikke bare skrotet hele planen om å få en menneskefamilie. Gud hadde tross alt tillat fri vilje, og visste at den kom til å lede til synd, og til tusenvis av år med menneskelig lidelse, vold, forsømmelse, egoisme, og en mengde andre forferdelige ting som mennesker påfører hverandre. Kanskje din egen lidelse, eller lidelsen du ser rundt deg i verden, til og med kan få deg til å ønske at Gud bare hadde tilintetgjort alt.

Tro det eller ei, Gud forstår disse følelsene. Han ser alt det onde du ser, i tillegg til uendelig mye mer. Ingenting av det er slik han ønsket det skulle være. “Men,” sier du kanskje, “han er *Gud*. Kan ikke han bare ordne ting?” Det er ikke så lett. Tenk gjennom det. Gud kan bare fjerne ondskaper i verden dersom han fjerner de som utfører det onde. Med andre ord, Gud kan bare gjøre en ende på all ondskaper dersom han gjør ende på oss. Alle synder (Rom 3:10-12), og som Bibelen sier, “mangler Guds herlighet” (Rom 3:23). Så, ja, Gud *kunne* gjøre det, men han vil ikke. Han elsker menneskene for mye til at det en gang skal være et alternativ.

Alt dette koker ned til en ufattelig sannhet: Selv om Gud visste hva det innebar å skape oss i sitt bilde, var resultatet bedre enn å ikke ha en menneskelig familie i det hele tatt. Gud ser synden og lidelsen i verden, og han vet om årsaken. Det smerter ham. Guds kjærlighet for menneskebarna er så stor at han ikke vil vende seg vekk fra sin opprinnelige plan. Han har ingen plan B, bare plan A. Selv om han forutså opprøret i Eden, og alle manglene og all synden som fulgte i farvannet av det, inkludert vår egen, lengtet Gud fortsatt etter en menneskelig familie.

Det som skjedde i Eden er bare begynnelsen på historien vår. Gud sendte Adam og Eva på dør (1 Mos 3:22-24). Han forbannet slangen (1 Mos 3:14-15) og kastet ham bort fra sitt nærvær (Jes 14:12-15; Esek 28:16). Budskapet er kraftig og enkelt: opprør måtte straffes. Man skulle tro alle ville forstå dette. Men nei da, ting ble enda verre.

Andre opprør

Det kan hende du har fått med deg at Bibelen sier det er så mye ondskap i verden fordi menneskene syndet i Edens hage. Dette er bare delvis sant. Etter tragedien i Eden var der to andre episoder som kastet menneskeheten enda lenger ned i dypet av fordervelse og kaos.

Den første av disse blir beskrevet i 1 Mosebok 6:1-4, og er en av de merkeligste historiene i hele Bibelen. (Stol på meg, jeg har skrevet flere bøker om dette). Det er historien om hvordan noen av Guds overnaturlige barn (de vi kaller “Guds sønner”) ønsket å etterligne Gud gjennom å produsere sine egne menneskebarn i *sitt eget* bilde. De bestemte seg for å bruke mennesk kvinners (de er kalt “menneskedøtre”) for å oppnå dette. Denne handlingen gjorde dem til Guds, deres himmelske Fars, rivaler. Heller enn å glede seg over Guds ønske om at menneskene skulle bli en del av deres familie, bestemte de at de ville herske over menneskene. Dette var ikke det Gud hadde i tankene. Gud ønsket seg en familie, ikke slaver.

Disse “englene som hadde syndet” (2 Pet 2:4), brøt med grensene mellom himmelen og jorden. De tok ikke “vare på sitt høye verv, men forlot sin egen bolig” (Jud 6). Gud sendte dem til helvete som et resultat av dette (2 Pet 2:4-5; Jud 6), men skaden var gjort, og det var katastrofale følger. Se på de to versene som kommer etter oppsummeringen av dette opprøret:

HERREN så at menneskenes ondskap var stor på jorden, for alt de ville og planla i sitt hjerte, var ondt, dagen lang. Da angret HERREN at han hadde laget mennesker på jorden, og han var full av sorg i sitt hjerte. (1 Mos 6:5-6).

Tenk gjennom de ordene. *Alt* de ville og planla i sitt hjerte var *ondt dagen lang*. Gud *angret* at han hadde laget menneskene; bare tanken gjorde ham *full av sorg*.

Dette er selve definisjonen på syndighet, og den sorgen det bringer. Det første overnaturlige opprøret førte til at menneskene mistet evig liv sammen med Gud, noe som er ille nok. Det neste opprøret tok synden til et nytt nivå og fremskyndet menneskenes selv-ødeleggelse. Gud kjente på en dyp anger over måten historien utviklet seg på. Menneskeheten hadde blitt ødelagt for godt.

Bibelen forteller oss at Gud ikke kunne se noen annen løsning enn å la en storflom utslette menneskene (1 Mos 6:17). Det er viktig å legge merke til at beretningen om storflommen aldri nevner at Gud var sint. Det står bare at han var knust over det som foregikk. Gud hadde bestemt at menneskene skulle få frihet. Han kunne ikke gå bort fra det fordi det ville innebære at de ikke lenger ville være ham lik. Det eneste valget var å starte på nytt og sette en stopper for det de opprørske sønnene til Gud hadde forårsaket.

Det var bare én mann som blir beskrevet som rettferdig i Guds øyne, Noah (1 Mos 6:9). Der var i det minste én, og Gud benyttet seg av det. Han ville ikke gi opp planen om å ha en menneskefamilie.

Gud ba Noah bygge en ark (et stort skip), slik at han og familien hans, samt en mengde dyr, kunne overleve. Men Gud håpet fortsatt at til tross for hvor dypt menneskenes syndighet satt, ville menneskebarna hans få være sammen med ham. I sin godhet gav han Noah 120 år til å forberede seg til storflommen (1 Mos 6:3) og til å fortelle andre mennesker om hva som kom til å skje slik at de kunne vende seg vekk fra ondskaper og bli tilgitt (2 Pet 2:5).

Til slutt var der ingen som ville høre på Noah. De motsto Guds nådige advarsel. Enda en gang erfarte Gud at barna hans vendte ham ryggen fordi de var fri til å gjøre det. Er det noe å undres over at Guds hjerte verket av sorg og smerte? I det minste hadde han Noah og familien hans. Etter storflommen gjentok Gud den opprinnelige befalingen han hadde gitt til Adam og Eva ("Vær fruktbare, bli mange og fyll jorden!" 1 Mos 9:1). Gud startet på nytt med denne familien. Han laget en pakt med Noah som rommet hele menneskeheten (1 Mos 9:8-17). En pakt er et løfte eller en forpliktelse. Denne pakten var ensidig; Gud gav sitt løfte om aldri igjen å ødelegge menneskeheten (1 Mos 9:11). Utrolig nok ønsket Gud seg fortsatt en menneskefamilie.

Utrolig fortsatte misbruket av Guds godhet. Et tredje opprør fulgte storflommen. Den rammer inn resten av den bibelske historien, og viser oss igjen Guds uovervinnelige tålmodighet og kjærlighet.

Tredje opprør

Slik du kanskje kjenner historien om Adam og Eva og Noahs flom har du kanskje også hørt om tårnet i Babel. Hvis ikke gjør det ingenting, for selv de som har vokst opp i krikaen forstår ikke hva som *virkelig* skjedde der.

Historien om tårnet i Babel finner vi i 1 Mosebok 11:1-9. Etter storflommen ønsket Gud at Noahs etterkommere skulle bli mange og fylle jorden. Slik som Adam og Eva skulle de være Guds medarbeidere og forvalte skaperverket. I stedet for å gjøre det samlet de seg på et sted som het Babel, og bygde et tårn for å vise sin egen storhet (1 Mos 11:1-4).

Slik kjenner de fleste historien, men vel så viktig er det vi finner i to heller ukjente vers i en annen bok i Bibelen. Her er de:

Da Den høyeste ga folkeslagene land og skilte menneskene fra hverandre, satte han grenser mellom folkene etter tallet på Israels sønner. HERRENS del er hans eget folk, Jakob er hans arvelodd (5 Mos 32:8-9).

Disse to versene forteller oss at tårnet i Babel markerte oppdelingen av menneskeheten. Inn til dette øyeblikket i historien hadde Gud bare forholdt seg til menneskene som en samlet enhet. Dette forandret seg ved Babel. Menneskene ble delt av språk og geografi.

Verst av alt var at Gud skilte seg selv fra menneskeheten. Etter å ha fått nok av menneskenes opprør mot sin vilje, overgav Gud verdens nasjoner til andre medlemmer av sin overnaturlige familie, Guds sønner. Det var ikke de samme som hadde brutt med Gud før storflommen. Gud ville ikke at menneskene skulle sendes på dør igjen, slik han hadde gjort i Eden. Han hadde lovet å ikke tilintetgjøre menneskeheten etter storflommen (1 Mos 9:11), så den tragedien ville aldri gjenta seg. Hva skulle han ellers gjøre? Han sa på sett og vis, "Nok er nok! Hvis dere ikke vil la meg være deres Gud, kan dere forholde dere til noen av mine himmelske assistenter."

Konsekvensene av denne dommen ble mange. Vi får ikke vite hvor lang tid det tok, men Bibelen forteller oss at de overnaturlige sønnene som Gud satte over nasjonene gjorde en dårlig jobb. De ble så korrupte (Sal 82:1-5) at Gud måtte dømme dem også. Han ville en dag ta vekk deres udødelighet og ta tilbake nasjonene (Sal 82:6-8). For å følge tanken vi har begynt på, førte Guds frustrasjoner til at han ikke lenger hadde en menneskefamilie. Han hadde hatt det. Han hadde gitt opp. Eller ... ikke helt.

Guds uovervinnelige kjærlighet

Gjett hva som skjedde rett etter katastrofen ved tårnet i Babel? Gud åpenbarte seg for Abraham (som opprinnelig het Abram). En gammel mann som var gift med en kvinne (Sara) som var langt over alderen da hun kunne få barn. Gud lagde en pakt med Abraham. Han lovet denne gamle mannen og kona hans at de skulle få en sønn. Gud ville utføre et mirakel. Sønnen deres skulle bli begynnelsen på en ny familie for Gud på jorden (1 Mos 12:1-9; 15:1-6; 18:1-15).

Siden han hadde delegert ansvaret for menneskeheten til medlemmer av sin himmelske hærskare, ønsket Gud å starte på nytt med sin egen familie, med Abraham. Abraham trodde Guds løfter (1 Mos 15:6). Han trang ikke gjøre seg fortjent til Guds interesse eller godvilje. Det var *Gud* som valgte Abraham til å være den nye begynnelsen. Forholdet mellom Gud og Abraham startet med Gud. Abraham trodde.

Etter at denne pakten, som startet med Guds kall og Abrahams tro, ble inngått ble den stadfestet ved et fysisk tegn, omskjærelse (1 Mos 17:1-4; Rom 4:1-12). Hele Abrahams familie fulgte hans eksempel (1 Mos 17:23). Gjennom å bære dette fysiske symbolet, ble Abrahams familie merket som folket Gud ønsket som sin familie. Ekteskap var bare tillatt innen storslekten. Omskjærelsen ville derfor minne kvinnene i Abrahams slekt om hvordan deres folk hadde blitt til ved et mirakel da Gud gav Abraham og Sara et barn i deres alderdom.

Det er viktig å innse at Guds pakt med Abraham var grunnlagt på troen på Guds løfter. Gud tok ikke kontakt med Abraham fordi han hadde funnet en mann som var god til å overholde regler. Frelse er ikke basert på oppførsel. Vi kan ikke gjøre oss fortjent til frelse. Hvis det var tilfellet ville Gud *skyld* oss dette hvis vi bare var gode nok. Han ville *skyld* oss noe som en respons på våre prestasjoner. Bare tenk gjennom hvor absurd det hadde vært. I stedet viste Abraham og hans etterkommere sin tro på Guds løfter gjennom å overholde paktstegnet. Det var et tegn for å vise utad hvor deres lojalitet lå.

Apostelen Paulus brukte Abraham som et eksempel på lojal tro (Rom 4:1-12). Abraham trodde og ble godtatt av Gud *før* han overholdt noen regler. Reglene handlet om å vise at han trodde. De var ikke ment å erstatte troen. Tro var det nødvendige grunnlaget. Lojalitet til troen, til Gud, skal vi snakke mer om senere. I dag kaller vi det disippelskap. Tro og lojalitet er to forskjellige ting. De er beslektet, men de er ikke synonyme. Det samme kan vi si om frelse og disippelskap.

Da Gud lovet Abraham en sønn (og gjennom ham, begynnelsen på en ny familie som kom til å bli en stor nasjon), inngikk han sin andre pakt siden katastrofen i Eden. Den første hadde vært med Noah. Begge var inngått for å bevare Guds drøm om en menneskefamilie. Men disse paktene handlet ikke bare om at Gud ikke ville gi opp. De handlet også om å tilby evig liv til menneskene. Gud hadde ikke gitt opp menneskeheten. Han kunne ikke slutte å elske menneskene. Gud ønsket seg fortsatt en menneskefamilie.

Gud holdt løftet sitt til Abraham. Han og Sara fikk utrolig nok en sønn (Isak; 1 Mos 17:19-21; 21:1-7). Abrahams store familie ble kjent som "Israel," navnet som er mest brukt i det gamle testamentet for å beskrive Guds menneskefamilie (1 Mos 32:28; 5 Mos 32:9; Jes 44:1). Men hva med alle de andre menneskene, de nasjonene som Gud hadde tildelt sine overnaturlige sønner etter opprøret i Babel? De blir kalt "hedninger" i Bibelen, en annen måte å si "ikke fra Israel" på. Til tross for hva som skjedde i Babel, glemte aldri Gud disse menneskene.

Det var ikke nok med at Gud ville starte på nytt igjen med et nytt folk (Israel), men han fortalte Abraham at hans etterkommere en dag ville bli til velsignelse for alle de andre nasjonene Gud hadde forlatt (1 Mos 12:3)! Mange år senere ville Jesus, som var fra Abrahams familie, bli den etterkommeren som skulle samle alle nasjonene i verden tilbake til Gud (Gal 3:16-18, 26-29). Før Jesus ankom scenen kunne hedningene bli en del av Guds familie gjennom å velge å forkaste alle andre guder, sette sin tro til Gud, og ta på seg symbolet for Guds pakt med Abraham.

Det gikk lang tid mellom Abraham og Jesus. Israels egen historie som "Guds arv" (5. Mos 32:9) er ikke vakker. De var Guds folk, men sørgelig, om ikke uventet, sviktet også deres lojalitet. Den mørkeste tiden gjensto.

Kapittel 3

Gud ble sveket av sin familie

Historien til det bibelske Israel er lang og komplisert, fylt med både triumf og tragedie. Gud ble ikke overrasket av noe av det. Han visste hva han kunne forvente av dette folket. Han har alltid visst hva kan hadde begitt seg ut på.

På tide å komme seg videre

Gud lot Abraham få vite hvor vanskelig fremtiden til hans etterkommere kom til å bli. Han var ærlig. Han sa til Abraham, “Dette skal du vite: Ætten din skal bo som innflyttere i et land som ikke er deres. De skal være slaver og bli plaget av folket der i fire hundre år” (1 Mos 15:13). Dette var dårlige nyheter, men Gud tilbød også håp: “Men det folket de må slave for, vil jeg også dømme, og deretter skal de dra ut med stort bytte” (1 Mos 15:14).

Abrahams etterkommere endte til slutt opp i Egypt som slaver under Faraos (2 Mos 1). De reiste dit med Guds velsignelse for å overleve en sultkatastrofe (1 Mos 45:5-11). Feilen var at de ikke reiste tilbake til landet Gud hadde gitt dem da hungersnøden var over. De ble værende i Egypt alt for lenge.

I løpet av tiden i Egypt vokste nasjonen Israel helt enormt, ja, så voldsomt at Faraos ble helt paranoid og lurte på om han kom til å beholde makten i landet (2 Mos 1:8-10). Han tvang israelittene til å jobbe som slaver, og gav påbud om å drepe alle guttebabyene som ble født (2 Mos 1:14-16). Da grep Gud inn og lot folket fortsette å vokse seg sterkere og sterkere (2 Mos 1:8-21).

Kort oppsummert var israelittene i Egypt i 400 år under ekstreme forhold. Til slutt grep Gud inn og reddet livet til en liten guttebaby ved navn Moses. Gud ordnet det slik at denne babyen ble oppdratt i Faraos eget hjem, rett under nesen hans (2 Mos 2:1-10). Moses levde et privilegert liv, men en dag begikk han en forferdelig forbrytelse. Han drepte en mann i en krangel som startet for å forsvare en hjelpeløs Israelitt. Moses måtte flykte fra Egypt for å komme seg i trygghet.

Moses endte opp i en liten ørkenlandsby som het Midian. Der møtte Gud ham på Sinaifjellet i en brennende busk, et møte som kom til å forandre alt for folket hans og for verden (2 Mos 3:1-15). Gud sendte Moses tilbake til Egypt for å konfrontere Faraos og kreve at Guds folk skulle bli løslatt. Gud lovet å beskytte og hjelpe Moses (2 Mos 3:16-22).

Resten av historien er en av de mest kjente i verden. Selv om du aldri har lest Bibelen har du ganske sikkert hørt historien om Moses eller sett en av filmene som er laget om det som skjedde. Gud sendte landeplager over Egypt og gudene deres, da Faraos nektet å la israelittene reise (2 Mos 7-12). Gud brukte Moses til å tvinge Faraos til å løslate israelittene fra egyptisk slaveri. Han delte Rødehavet for å redde dem da egypterne bestemte seg for å slakte dem ned i ørkenen (2 Mos 13:17 -2 Mos 14). Kryssingen av Rødehavet er det mest spektakulære mirakelet i hele

Bibelen. Men det ble ikke gjort for at Gud skulle vise seg fram, det ble gjort for redde et folk. Gud ville bevare familien sin.

Lov og Lojalitet

Endelig fikk Gud brakt folket sitt tilbake til stedet der han opprinnelig hadde talt til Moses. Her gav han israelittene loven, de ti bud. Han inngikk en pakt med dem. Det er viktig å forstå at Israel var Guds folk lenge før de ti bud ble gitt. Gud hadde allerede henvist til folket som sin egen familie da Moses konfronterte Farao (2 Mos 3:7, 10; 4:23; 5:1; 6:7; 7:4). Loven kunne ikke gjøre folket fortjent til en plass i Guds familie. Israelittene var *allerede* Guds familie.

Dette er en viktig forskjell vi må se nærmere på. I stedet for å bruke loven for å gjøre seg fortjent til å være en del av Guds familie, gav Gud dem loven slik at de kunne vise at de ønsket å være en del av familien. Guds lov gav folket en mulighet til å vise at de ønsket å være lojale mot Gud og ikke søke andre guder. Gjennom å være lojale i troen på Gud, kunne israelittene bli brukt som “et kongerike av prester” (2 Mos 19:5-6) for å nå alle andre folkeslag. Gud ville ha mennesker i sin familie. Han startet med én gruppe, Israel. Hvis de var lojale i troen skulle de få være til velsignelse for alle de andre nasjonene (1 Mos 12:3).

Det er enda en tilnærming som hjelper oss å forstå denne pakten bedre. Guds lov handlet ikke om å være god nok til å få Gud til å elske dem. Gud elsket allerede Israel (5 Mos 7:7-8). Han hadde på overnaturlig vis gjort Abraham og Sara i stand til å få et barn som nasjonen Israel kom til å stamme fra. Å ha en familie var hele poenget. Gud lagde ikke en liste med regler for å passe på at Israel kvalifiserte til å bli familien hans. De var allerede hans familie. Guds lover ble laget for å hjelpe barna hans til å unngå avgudsdyrkelse og leve lykkelige, fredfulle liv i fellesskap.

Som forventet ville ikke Gud nekte dem fri vilje. Han krevde bare at de trodde på ham som den han er, at han hadde skapt dem av kjærlighet og at de tok avstand fra andre guder. Hvem som helst av Israel kunne avvise Guds kjærlighet dersom de ønsket det. De kunne velge å ikke tro eller å tilbe en annen gud. Som vi vil se gjorde mange nettopp dette.

Da israelittene forlot Sinaifjellet hvor Gud gav dem loven, ledet Gud dem i skikkelse av en engel til det lovede land (2 Mos 23:20-23; Dom 2:1). På veien klaget folket uten stans over at de ikke hadde nok mat og vann. Gud gav dem det de trengte (2 Mos 15:22-27; 16:1-30). De måtte sloss for livet mot mektige fiender i det nye landet, men Gud reddet dem fra å bli tilintetgjort (5 Mos 2-3; Jos 11-12; Sal 136:10-24; Apg 13:19).

Den negative spiralen

Man skulle tro israelittene ville føle en overveldende kjærlighet til Gud etter at han hadde bragt dem inn i det lovede landet. Deres tro på Gud burde vært sterkere enn noen sinne. Men, nei. I stedet godtok de å leve side om side med ondskap. De nektet å drive avgudsdyrkerne, mennesker som tilba andre guder, ut av landet. Det kan virke som om israelittene ikke husket fortiden sin,

hvordan opprør bringer med seg ulykke. Deres illojalitet og mangel på kjærlighet til Gud endte med problemer for folket.

“Herrens engel kom fra Gilgal opp til Bokim og sa: Jeg førte dere opp fra Egypt og inn i det landet som jeg med ed hadde lovet fedrene deres. Jeg sa: “Jeg skal aldri bryte min pakt med dere, og dere skal ikke slutte pakt med innbyggerne i dette landet. Altrene deres skal dere rive ned.” Men dere adlød meg ikke. Hva er det dere har gjort? Derfor sier jeg nå: Jeg vil ikke drive dem bort for dere. De skal bli til en snare for dere, og gudene deres skal bli en felle for dere” (Dom 2:1-3).

Gud ble tvunget til å straffe folket sitt, igjen. Han sa mer eller mindre, “Jeg reiser herfra. La oss se hvordan dere klarer dere på egenhånd siden dere ikke ønsker å ha noe med meg å gjøre.” Vi har sett dette tidligere. Og, som sist, gikk det veldig dårlig for folket uten Guds nærvær og hjelp. Siden vi har sett på dette tidligere skal jeg ikke gjenta for mye. Guds respons til folket er også velkjent - han kommer tilbake til Israel og løfter dem ut av vanskelighetene igjen og igjen. Vi kjenner alle noen som er slik. Kanskje du er en av dem? Du fortsetter å hjelpe noen fordi du er glad i dem, selv når det virker helt irrasjonelt å fortsette. Hvis du tenker på det Gud gjorde, kan det også se ut som galskap, men Gud ønsket seg en menneskelig familie, til og med da de ikke ville ha ham. Hans kjærlighet trosser all logikk.

Hele Dommerboken, som hendelsen over er hentet fra, handler om en tilsynelatende endeløs negativ sirkel av åndelig opprør, lidelse, rop til Gud om hjelp, og Gud som kommer tilbake i kjærlighet. Dette pågikk i noen århundrer. Det nådde et klimaks da hele nasjonen Israel krevde at Samuel, en prest og profet, skulle utnevne en konge til å regjere over dem. Ikke overraskende er folkets valg av Saul til konge en fullstendig tragedie. Man skjønner at det ikke går spesielt godt, eller man burde skjønne det, når den man har valgt som konge må bli dratt ut fra et skjulested for å stille opp på jobben (1 Sam 10:22).

Etterhvert utpeker Gud David som Sauls erstatter. David hadde dårlig moral, men han var bedre enn Saul. Han var aldri illojal mot Gud eller manglet kjærlighet til Gud. Han brøt flere av Guds bud, men han var alltid kjapp til å angre og be om tilgivelse, samt at han aldri tilba noen annen gud. Dette er grunnen til at Gud inngikk en pakt med David, som sa at bare hans sønner skulle være legitime regenter av Israel.

Denne pakten handlet om å skape et dynasti for David. Gud ville bare anse en av hans etterkommere som legitim konge av Israel. Trist nok handler resten av Israels historie i Bibelen om mange av Davids etterkommere som var fullstendig uegnet til å være konger. Gud måtte fjerne mang en Davids etterkommer fra tronen fordi de var illojale mot ham ved å følge andre guder. Når en etterkommer etter David overtok tronen, var det ikke nok at han var av riktig ætt, han måtte også elske Herren sin Gud. Dette er grunnen til at alle konger skulle ha en kopi av Guds lov på seg (5 Mos 17:18; 2 Kong 11:12). Kongen skulle være det aller beste forbildet på en lojal troende.

Davids sønn, Salomo, var den kongen i Israels historie som eide mest land og verdier. Dessverre var han ikke lojal mot Gud. Han ofret til andre guder og inngikk mange politisk motiverte

ekteskap som brakte fremmede guder inn i Israel (1 Kong 11:1-8). Med andre ord, Salomo begynte en ny sirkel med åndelige kompromisser og opprør som ledet nasjonen til forfall.

Det siste forræderi

Etter Salomos død gikk ti av tolv stammer i Israel sammen i opprør mot arvingen hans (1 Kong 11:41-12:24). Kongeriket ble delt i to etter stammer og geografi. Guds familie var nå et ødelagt hjem, for å si det sånn. Det er ganske trist at mange av kongene i tiden som fulgte ikke en gang så en kopi av Guds lov (2 Kong 22:8-13).

Den nordre delen av kongeriket (de ti stammene som gikk i politisk opprør mot Davids etterkommere) kastet seg umiddelbart ut i åndelig opprør (1 Kong 12:25-33). I stedet for å vise lojalitet til Gud som hadde gitt dem landet og hadde utvalgt dem, bedro mesteparten av Israel sin Gud. Dette er grunnen til at profetene som vandret landet rundt og prekte på denne tiden, sammenlignet åndelig opprør med prostitusjon og med åndelig utroskap. Dette gir et levende bilde av situasjonen. Det tok mye lenger tid før den sørlige delen av landet (de to gjenværende stammene) endte opp i åndelig opprør. Men gradvis synd er fortsatt synd.

Å forlate Gud går aldri godt. Som Bibelen sier et sted, “Vit at synden skal finne dere igjen” (4 Mos 32:23). Som Gud har gjort flere ganger lot han folket prøve ut friheten og kjenne på konsekvensene. I 722 f.Kr. ble det nordre kongeriket invadert av et folk som jeg liker å kalle gamle testamentets “Klingonfolk,” nemlig assyrerne. Hvis du kjenner Ringenes Herre bedre enn Star Trek, så kan du se for deg assyrerne som Mordors horder.

Jeg liker denne sammenligningen fordi assyrerne hadde et fortjent rykte på seg for å være ondskapsfulle. De spredte de ti stammene utover hele den kjente verden, delte familier og stjal alt de eide. De to gjenværende stammene i sør ble invadert av babylonerne litt mer enn hundre år etter (585 f.Kr.). Tusenvis av Israelitter ble tvangsflyttet i eksil til Babylon.

Ærlig talt, hvis Gud hadde latt folket sitt gå i glemmeboka etter alt dette, hadde det vært lett å forstå. De hadde gjort opprør mot ham gang på gang i langt over tusen år, siden Abrahams tid. Det er vanskelig å unngå å konkludere med at de fikk som fortjent. Men det er ikke slik Gud tenker.

Heller enn å gi seg der, bestemte Gud at han fortsatt ønsket seg en menneskelig familie. For å få folket sitt, og resten av menneskeheten, tilbake i familien sin, måtte han forandre taktikk. Gud hadde flere ganger inngått en pakt med folket sitt. Men folk er, som vi vet, bare folk. De mislykkes ofte, og med forutsigbar regelmessighet. Resten av menneskeheten hadde blitt underlagt overnaturlige skapninger (“Guds sønner; 5 Mos 32:8) som var blitt fiender av sin Skaper, Israels Gud. Man kan si at situasjonen var heller komplisert.

Gud hadde en todelt løsning på alt dette. Da de siste barna i Guds familie stod på randen til å bli sendt i eksil, ledet Gud to profeter (Jeremia og Esekiel) til å fortelle folket at de ikke var helt glemt. Gud ville inngå en ny pakt med barna sine, en som ville bli kjennetegnet av at Guds Ånd kom (Jer 31:31-34; Esek 36:22-28). En ny dag kom til å gry.

Den “gryende dagen” sa ingenting om hvordan Gud ville oppfylle de tidligere paktene uten å forkaste eller forandre dem. Mange av israelittene hadde forkastet Gud og tilba andre guder. De viste sin forakt mot ham gjennom å bryte lovene hans. Dette bedrøvet Gud. Han ville holde sine løfter, men mange av barna hans var forført av guder som ble dyrket i nabolandene.

Det var dødens vei. Husk, at på grunn av det som skjedde i Eden var alle menneskers skjebne å dø. Ingen ville få evig liv med mindre de vendte seg til den sanne Gud og trodde på hans kjærlighet og løfter. Alt for mange israelitter hadde allerede glemt dette. De kunne ikke bare velge og vrake blant guder på en åndelig buffé. De måtte tro på den sanne Gud og fortsette å tro på ham.

Situasjonen var spesielt problematisk når det gjaldt Israels konge. Gud hadde lovet David at det var en av hans etterkommere som skulle arve tronen, men mange av dem vendte seg fra Gud. Gud kunne ikke bare overse denne illojaliteten. Han kunne heller ikke vrake løftene sine. Det ville være som å si at alt bare hadde vært en dårlig idé, og en Gud som vet alt, kan ikke ha en dårlig idé.

Hvordan kunne da Gud holde løftene sine til et folk som hadde forkastet ham og ikke lenger kjente ham? De trang nye hjerter, og Guds nærvær for å veilede dem. Det som var nødvendig var en etterfølger av Abraham og av David, som kunne være den ultimate kongen, og et perfekt bilde av Gud. Denne etterkommeren måtte også overvinne dødens forbannelse over menneskeslekten. Men hvordan kunne et vanlig menneske overvinne døden? Han måtte være Gud også. Hvordan i all verden skulle det skje?

Ikke noe problem....

Kapittel 4

Gud slutter seg til sin menneskelige familie

Kristne vet alt om da Jesus kom. De vet at han mirakuløst ble født av Maria, en ung jente som var jomfru (Matt 1:18-25). Til og med kulturen vi bor i er kjent med bildet av Jesusbarnet i krybben. Flere gamle, men fortsatt populære julesanger, omtaler hvordan Jesus oppfylte profetier om Messias fra det gamle testamentet.

Jesus gjorde mer enn å bare dø på korset

Vanligvis er hele fokuset på at Jesus ble født inn i verden for at han til slutt skulle dø på korset. Gjennom ham fikk vi tilgivelse for våre synder, og dermed fikk vi komme tilbake til Guds familie (Joh 3:16). Med andre ord, når de fleste kristne tenker på Jesus, har de korset i tankene. Men noe mangler fortsatt.

Man kan fort glemme hvor stort det er at Gud ble *et menneske* i Jesus, når alt fokuset er på korset. De fleste kristne skjønner ikke at det var mange grunner til at det var *nødvendig* for Gud å bli et menneske. Han skulle oppfylle alle paktene i det gamle testamentet, og omgjøre resultatene av de overnaturlige opprørene vi snakket om tidligere.

Håpet om at mennesker én dag kunne være hos Gud for alltid, ble holdt i live ved at Gud nektet å utslette menneskeheten eller skrote den opprinnelige planen. Han fortsatte å vende tilbake til menneskene, og tilbød dem tilgivelse og et forhold til ham. Gud ønsket at de skulle tro på ham, og vise det ved å leve i harmoni med ham og med hverandre. Likevel avviste Guds barn ham igjen og igjen. Hver gang Gud sa “Du kan fremdeles tro på meg og vise meg hvor du har din lojalitet,” ble problemet verre. Bibelen bruker bilder av villfarne sauer uten hyrde for å beskrive denne tilbøyeligheten (Jes 53: 6; Matt 9:36). Det stemmer på en prikk.

Som jeg bemerket mot slutten av forrige kapittel, trengte Guds barn nye hjerter og Guds nærvær for å hjelpe dem til å tro. De trengte et middel for å bli reddet fra seg selv, og fra en skjebne som ikke innebar et evig liv med Gud som elsket dem. Det måtte finnes en måte for Gud å innfri sine paktløfter på, å reversere dødens forbannelse og hjelpe sitt folk til å fortsette i troen på ham.

Guds løsning på disse problemene var radikal. Han måtte *bli et menneske*. Han måtte ta del i menneskeheten. *Det er her Jesus kommer inn i historien*. Jesus var Gud som ble menneske (Joh 1:1, 14-15; Kol 1:15-20; 2:6-9). Han var løsningen på alle disse utfordringene.

Bare ved å dø på vegne av hele menneskeheten kunne dødens forbannelse over menneskeheten oppheves. Det betød at en slik død måtte etterfølges av en oppstandelse, noe bare Gud kunne gjøre. *Jesus var løsningen på det som skjedde i Eden*.

Husker du Guds pakt med Abraham? Gud grep inn på overnaturlig vis for å gjøre det mulig for Abraham og Sara å få en sønn. Det var begynnelsen på nasjonen Israel. Gud sa til Abraham at én

av hans etterkommere kom til å bli til velsignelse for alle nasjoner. Hvordan kunne én mann gjøre det? Bare Gud selv kunne være den lojale etterkommeren og oppfylle løftet i denne pakten om å velsigne nasjonene som stod utenfor Israel. *Jesus var denne etterkommeren etter Abraham* (Matt 1: 1; Luk 3:34). Han var den lovede etterkommeren som skulle frigjøre de andre nasjonene (“hedningene”) fra deres guder, slik at de kunne bli med i Guds familie (Gal 3:16-18; 26-29). *Jesus var den eneste som kunne oppfylle pakten med Abraham.*

Jesus var også en etterkommer av David, så han var den rettmessige kongen (Matt 1:1; Luk 1:32; Rom 1:3). *Jesus var løsningen på hvordan pakten med David kunne bli oppfylt.* Han var av riktig herkomst og var helt lojal mot Gud. Han var aldri ulydig mot Gud og han begikk aldri noen synd (2 Kor 5:21; Heb 4:15; 1 Pet 2:22). Det faktum at han aldri syndet, betydde også at han var det perfekte eksempelet på hensikten med Guds lov og pakt inngått på Sinai. Jesus var det ultimate bildet av Gud (2 Kor 4: 4; Kol 1:15). Han er eksempelet på hvordan man kan avbilde Gud, og Gud vil at vi skal lære av Jesu eksempel (2. Kor 3:18; Kol 3:10). Som vi skal se, er det nettopp dette det vil si å være en disippel (1 Pet 2:21).

At Gud ble menneske er vanskelig å forstå. Gud kunne bli menneske fordi han er mer enn én person. Gud er tre personer som er identiske i sin natur. Bibelen bruker begrepene “Far” (eller “Fader”), “Sønn” og “Hellig Ånd” for å skille mellom disse tre personene. Kristne kaller dette for Treenigheten. “Gud Sønnen” ble et menneske i Jesus (Joh 1:1, 14-15). Teologer kaller dette *inkarnasjonen*, et begrep som betyr at Gud kommer “i kjødet.” Jesus var det eneste mennesket Gud Faderen stolte på til å oppfylle paktene han hadde inngått i det gamle testamentet.

Du husker kanskje at jeg nevnte at Gud visste “fra før verdens grunnvoll ble lagt” at han ville sende Sønnen, Jesus, for å bringe folk tilbake til sin familie (Ef 1:1-14; 1. Pet 1:20). Det fantastiske er at Sønnen var villig til å bli menneske, bli torturert og dø, slik at Gud kunne få en menneskelig familie. Det nye testamentet beskriver en del av samtalen slik:

Derfor sier Kristus når han kommer inn i verden: “Slaktoffer og offergave ville du ikke ha, men en kropp gjorde du i stand til meg... Da sa jeg: Se, her kommer jeg for å gjøre din vilje, Gud. I bokrullen er det skrevet om meg” (Heb 10:5, 7).

Det er godt at Guds Sønn var villig til å bli født som Jesus. Ikke bare var paktene i fare for å bli brutt, men all elendigheten som var forårsaket av overnaturlige opprør måtte også overvinnnes. Vi må forstå at disse opprørene krevde at Gud ble et menneske. Gjennom at Gud ble med i sin menneskelige familie, var alt klart for at Ånden kunne komme.

Reparere mer enn syndefallet

Fordi Gud ble et menneske i Jesus, kunne han dø. Det var viktig fordi døden bare kunne beseires gjennom oppstandelsen. Du kan ikke stå opp uten først å ha dødd. Siden Jesus også var Gud, hadde han makt til å bringe seg selv tilbake til livet (Joh 10:17-18). Siden Jesu død var Guds plan, visste Gud fra verdens grunnvoll at han ville reise Jesus opp fra de døde (Apg 2:23-24, 32; 3:15; 10:40; Gal 1:1).

Oppstandelsen skapte en bro mellom oss og Gud. Døden var overvunnet. Både splittelsen og døden var resultater etter opprøret i Eden. Problemene etter Adam og Evas fall, forårsaket av slangens (Satan) fristelse, ble løst. Alle som tror at Jesu død og oppstandelse gir tilgivelse for synd og evig liv, får være med i Guds familie for alltid (Rom 4:16-25; 8:10-11; 10:9-10; 1 Kor 6:14).

Da Jesus stod opp fra de døde, måtte han tilbake (“stige opp”) til himmelen. Jesus steg opp til himmelen og satte seg på sin trone ved siden av Gud Faderen (Mark 16:19; Joh 20:17; Kol 3:1; Heb 12:2). Dette var forberedelsen til å sende den Hellige Ånd, som kom for å bo i de troendes hjerter (Apg 2:33; Rom 8:9-11). Jesus måtte reise slik at Ånden kunne komme (Joh 14:25-26; 15:26; 16:7; Luk 24:49).

Åndens ankomst var oppfyllelsen av den nye pakt som er beskrevet av Jeremia og Esekiel (Jer 31:31-34; Esek 36:22-28). Det var Ånden som ville gi seier over fordervelsen (Gal 5:16-17), og det er Åndens gjerninger som ville være “større” enn Jesu egne (Joh 14:12). Jesus visste at hans død og oppstandelse var nøkkelen til at den nye pakt kunne skje. Dette var bakgrunnen for at Jesus, den siste kvelden før han ble korsfestet, fortalte disiplene at hans blod var “paktens blod,” utøst for dem (Matt 26:28; Mark 14:24; Luk 22:20). Da Jesus steg opp til himmelen og Ånden steg ned til jorden, var ikke menneskeheten hjelpeløs mot fordervelsen lenger.

Kort sagt, for å rydde opp i problemene som fulgte med evig svik og opprør i sin menneskelige familie, måtte Gud bli et menneske og oppfylle alle vilkårene i paktene selv.

Tenk på det opprinnelige spørsmålet mitt i denne boka: Hva vil Gud oss? Han vil ha *oss*. Gud sendte sin enbårne Sønn, Jesus, til jorden for å løse problemet med død og synd. Han oppfylte sine paktløfter med menneskeheten, slik at han kunne bringe *deg* hjem for alltid. Gud sluttet seg til sin menneskelige familie. Det var ingen annen måte. Grunnene til at evangeliet ikke har noe med vår oppførsel å gjøre er mange. Det er sinnssykt å tro at vår ufullkomne oppførsel *noen gang* kan være tilstrekkelig. Jesu komme, død og oppstandelse ville aldri vært nødvendig hvis vi kunne gjøre oss fortjent til frelse på egenhånd.

Satan og hans onde etterfølgere: Dum og dummere?

Det er en side til ved denne historien jeg ikke vil at du skal gå glipp av. Du har også kanskje lurt på følgende.

Hvis Jesu død og oppstandelse opphevet virkningen av det slangen (Satan) hadde gjort, hindret ondskapen som gjennomsyret verden, og tok autoriteten fra nasjonenes opprørske guder: *Hvorfor i all verden ville Satan og de andre onde åndene drepe Jesus?* Det virker stein dumt.

Tenk etter. Nøkkelen til hele Guds plan var Jesu død, fordi du *må* ha en død for å få en oppstandelse fra døden. Jesus kunne ikke ha gått tilbake til å være sammen med Gud Fader hvis hans oppdrag ikke ble fullført. Dette ville betydd at Ånden ikke kunne ha kommet for å ende fordervelsen. Hvis Satan og alle de andre mørke kreftene bare hadde latt Jesus være i fred *ville Guds plan ha falt i grus*. Er de overnaturlige idioter?

Jeg har skrevet mye om dette emnet for det fasinerer meg. Det nye testamentet svarer faktisk på dette spørsmålet. Paulus skrev følgende,

Nei, vi forkynner et mysterium, Guds skjulte visdom. Før tidenes begynnelse hadde Gud bestemt at den skulle føre oss fram til herligheten. Denne visdommen har ingen av verdens herskere kjent. Hadde de kjent den, ville de ikke ha korsfestet herlighetens Herre (1 Kor 2:7-8).

“Hersker” er et ord Paulus bruker andre steder for onde medlemmer av ånde verdenen (Ef 3:10; 6:12; Kol 1:16). Poenget er enkelt: *Satan, demonene og Guds konkurrerende sønner visste ikke hva Guds plan var.* Det er helt sikkert at de visste hvem Jesus var da han startet sin tjeneste i menneskeskikkelse.

De kalte Jesus “Guds Sønn” og “den Høyestes Sønn” (Matt 4:1-11; 8:29; Mark 1:12-13, 21-24; 3:11; Lukas 4:1-13, 31-37; 8:28). Det gamle testamentet gjorde det ganske klart at Gud fremdeles ønsket at en menneskelig familie skulle regjere sammen med ham akkurat som den opprinnelige planen hadde vært. Satan og hans allierte kunne ha gjettest at Jesus var her for å få ballen til å rulle, men de ante ikke hvordan. Det logiske i deres øyne var å drepe ham, *men det var nøkkelen til alt.* De ble rundlurt av Gud.

Det er lett å le av hvor mye smartere Gud var enn alle hans overnaturlige fiender, men la oss ikke gå glipp av poenget. Gud sluttet seg ikke til menneskeheten for å dumme ut Satan eller demonene. Han gjorde det fordi han ønsket *deg* i familien sin. Han trengte ingen annen motivasjon. Du var nok.

Historien ender ikke her. Jesus gjorde sin del. Nå må vi se nærmere på Åndens rolle. Den Hellige Ånd hjelper oss til å rekruttere så mange mennesker som mulig tilbake til Guds familie.

Kapittel 5

Gud søker etter familien sin

Som jeg fortalte i forrige kapittel, var den Hellige Ånds ankomst oppfyllelsen av den nye pakten som er beskrevet av Jeremia og Ezeiel (Jer 31:31-34; Esek 36:22-28). Åndens tjeneste i hver troende gjør det mulig å seire over synd og fordervelse. Tenk på det som et slag i ansiktet til Satan og hans allierte.

Åndens ankomst startet en infiltrasjonskampanje mot et annet sett med overnaturlige skurker, Guds sønner som ble tildelt autoritet over nasjonene etter Babel (5 Mos 32:8). De var overnaturlige vesener som ikke lenger ønsket å tjene Gud. De ble korrupte og misbrukte folket som var under deres herredømme (Salme 82).

Dette var ikke fremmed for Jesus, men vi legger sjelden merke til det når vi leser bøkene fra det nye testamentet som kommer etter oppstandelsen (dvs. Apostlenes gjerninger til Åpenbaringsboken).

Begynnelsen på slutten

Da Jesus reiste opp til himmelen sendte Gud Ånden (Joh 14:26; 15:26; 16:7; Luk 24:49). Mens den oppstandne Jesus fortsatt var på jorden, fortalte han sine tilhengere (disiplene) hva som var i vente:

En gang han spiste sammen med dem, påla han dem dette: “Dere skal ikke forlate Jerusalem, men vente på det som Far har lovet, det som dere har hørt av meg. For Johannes døyte med vann, men dere skal om noen få dager bli døpt med Den hellige ånd.” ... “Men dere skal få kraft når Den hellige ånd kommer over dere, og dere skal være mine vitner i Jerusalem og hele Judea, i Samaria og helt til jordens ende” (Apg 1:4-5, 8)

Hvis du fortsetter å lese Apostlenes gjerninger, tar det ikke lang tid å finne ut hva Jesus snakket om. Da han reiste (Apg 1:9-11), kommer Ånden (bokstavelig talt) i en glans av herlighet i neste kapittel.

Da pinsedagen kom, var alle samlet på ett sted. Plutselig lød det fra himmelen som når en kraftig vind blåser, og lyden fylte hele huset hvor de satt. Tunger som av ild viste seg for dem, delte seg og satte seg på hver enkelt av dem. Da ble de alle fylt av Den hellige ånd, og de begynte å tale på andre språk etter som Ånden ga dem å forkynne (Apg 2:1-4).

Resten av beretningen forteller oss at den Hellige Ånd gjorde det mulig for Jesu etterfølgere å snakke mange forskjellige språk. De fortalte historien om Jesus, hans død og oppstandelse, til jøder fra hele verden. “Jøder” var navnet som ble gitt israelittene i fremmede land, der de hadde

vært spredt over hele verden, i eksil siden gammeltestamentlig tid. Jødene som hørte Jesu disipler forkynne for dem på deres eget språk, var etterkommere etter jøder i eksil. De hadde kommet til Jerusalem for å feire en av de hellige høytidene i den jødiske kalenderen.

Menneskene i Jerusalem trodde at hele forestillingen oppstod fordi disiplene var fulle. Det var bare ikke mulig at disse mennene plutselig kunne snakke på fremmede språk. Så begynte apostelen Peter å forklare. Han gjorde vel ærlig talt mer enn det, han gav dem ei skikkelig salve:

“Jødiske menn og alle dere som bor i Jerusalem! Merk dere hva jeg sier, og lytt nøye til mine ord! Disse menneskene er ikke fulle, slik dere tror. Det er jo bare den tredje time på dagen. Men her skjer det som er sagt gjennom profeten Joel: ”I de siste dager skal det skje, sier Gud, at jeg øser ut min Ånd over alle mennesker. Deres sønner og døtre skal profetere, de unge skal se syn, og de gamle skal drømme drømmer. Selv over mine slaver og slavekvinner vil jeg i de dager øse ut min Ånd, og de skal tale profetisk. Jeg setter varsler oppe på himmelen og tegn nede på jorden... Men hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst.” Israelitter, hør disse ord! Jesus fra Nasaret var en mann som Gud pekte ut for dere med mektige gjerninger og under og tegn som Gud lot ham gjøre blant dere. Alt dette kjenner dere til. Han ble utlevert til dere, slik Gud på forhånd hadde bestemt og kjente til, og ved lovløses hånd naglet dere ham til korset og drepte ham. Men Gud reiste ham opp og løste ham fra dødens rier. Døden var ikke sterk nok til å holde ham fast... Han ble opphøyd til Guds høyre hånd og mottok fra sin Far Den Hellige Ånd som var lovet oss, og den har han nå øst ut, slik dere ser og hører” (Apg 2:14-19, 21-24, 33).

Peter fortalte at hva de så med sine egne øyne og hørte med sine egne ører, var et mirakel fra Guds Hellige Ånd. Han fortalte dem at Gud hadde sendt sin Ånd for å fortelle dem hva som hadde skjedd. Messias hadde kommet, var blitt drept, hadde stått opp fra de døde, og de trengte å tro på ham. Resultatet av Peters lille tale var fantastisk. Tre tusen mennesker “påkalt Herrens navn” for å be om tilgivelse og ble frelst (Apg 2:41).

Det er vanligvis her i historien at predikanten går videre til å snakke om korset. Det er vel og bra, siden korset og oppstandelsen hadde ført til dette øyeblikket. Men igjen går vi glipp av noe veldig viktig i historien.

Overnaturlig infiltrasjon

Husk at det som skjedde i Apostlenes gjerninger kapittel 2, handlet om Åndens ankomst. Åndens ankomst var det avgjørende elementet i den nye pakten, et nytt sett med løfter som Gud ga menneskeheten. Mange kristne skjønner ikke at dette også betød at Gud startet en åndelig krig. Han ønsket ikke bare å vinne tilbake jødene som hadde forkastet Jesus, men også hedningefolkene som han hadde avvist i Babel. Gud var på jakt etter familien sin, og det spilte ingen rolle hvor barna hans bodde. Han ville ha dem, og kom til å finne dem.

Teksten vi nettopp leste i Apostlenes gjerninger kapittel 2 forteller oss at Ånden kom med vind og ild (Apg 2:2-3). Ild og “brennende røyk” var vanlige elementer i visjoner om Guds nærvær i

det gamle testamentet (2 Mos 13:21-22; Esek 1:4, 13, 27). Gud kom til tider i en “virvelvind” (Jes 6:4, 6; Esek 1:4; Job 38:1; 40:6). Jøder som hørte Peters budskap og så Åndens ankomst med egne øyne, visste at frelsesdagen var kommet.

Tenk gjennom hva som skjedde under denne hendelsen. Tre tusen jøder, bosatt i utlandet, hadde kommet til Jerusalem for å feire en religiøs festdag. De var vitne til Åndens ankomst og hørte om Jesus, Messias, og hva han hadde gjort. De trodde på Jesus. De ble kristne, ble hans etterfølgere. Hva tror du at de gjorde etter det? De dro hjem igjen.

Hvorfor er dette viktig? Nå mottok de fortapte, bortviste nasjonene, tre tusen evangelister. De fungerte som hemmelige agenter, plassert bak fiendens linjer, der andre guder hersket. De var Guds første utsendinger som hjalp til å utvide hans menneskelige familie. De var den første bølgen, og deres oppdrag var det samme Jesus hadde gitt disiplene sine i Misjonsbefalingen. Kristne kjenner disse versene godt:

“Gå derfor og gjør alle folkeslag til disipler: Døp dem til Faderens og Sønnens og Den hellige ånds navn og lær dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende” (Matt 28:19-20).

Igjen, noe mangler. Det er Misjonsbefalingen, men jeg hoppet over vers 18. Her er den fulle uttalelsen Jesus kom med. Legg spesielt merke til det i fet skrift:

*Da trådte Jesus fram og talte til dem: **“Jeg har fått all makt i himmelen og på jorden.** Gå derfor og gjør alle folkeslag til disipler: Døp dem til Faderens og Sønnens og Den hellige ånds navn og lær dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende” (Matt 28:18-20).*

Fikk du det med deg? Jesus har all autoritet i himmelen, og på jorden. Autoriteten han har i himmelen er ganske lett å forstå. Jesus steg opp til himmelen og satte seg ved Guds høyre hånd (Kol 3:1; Hebr 12:2). Men hva betyr “på jorden”? Dette blir fort oversett. Hans himmelfart, som selvsagt måtte skje etter oppstandelsen, markerte slutten på autoriteten til de som hadde hatt makten på jorden. Hvem var det? Guds falne sønner, utnevnt til å herske over nasjonene da Gud viste dem bort (5 Mos 32:8).

Ikke lenger gyldig

Det som antydes her er at oppstandelsen og Jesu gjenkomst til himmelen betydde at autoriteten til Guds opprørske sønner nå var ugyldig. De hadde ikke lenger legitimt herredømme over nasjonene. Frelsen var ikke bare for israelittene (jødene), selv om Messias var en etterkommer etter Abraham og David. Jesus var Messias for alle og rettmessig herre over alle nasjoner. Oppstandelsen, himmelfarten, og Åndens ankomst markerte begynnelsen på slutten for Guds falne sønner. De hadde mistet legitimiteten.

Dette er grunnen til at det nye testamentet knytter oppstandelsen og himmelfarten sammen med nederlaget til mørkets overnaturlige krefter. Da Gud “oppreiste Jesus fra de døde” (Kol 2:12), ble

ikke bare syndene våre tilgitt (Kol 2:13-14), men Gud “kledde maktene og åndskreftene nakne og stilte dem fram til spott og spe da han viste seg som seierherre over dem på korset” (Kol 2:15). Husk at “maktene og åndskreftene” er begreper som Paulus bruker om de overnaturlige falne Guds sønner som var nasjonens onde guder i gammeltestamentlig tid (Rom 8:38; 1 Kor 15:24; Ef 1:21; 2:2; 3:10; 6:12; Kol 1:13).

“Maktene og åndskreftene” er blant apostelen Paulus' yndlingsuttrykk for å beskrive mørkets beseirede krefter. Etter at han sto opp fra de døde, reiste Jesus “opp til himmelen og nå sitter ved Guds høyre hånd, etter at engler, myndigheter og makter er underlagt ham” (1 Pet 3:22). Da Gud reiste Jesus opp fra de døde og satte ham ved hans høyre hånd, ble Jesus plassert “langt over” herskerne, myndighetene og maktene, “ikke bare i denne tidsalder, men også i den som kommer” (Ef 1:20-21). I den kommende tid vil Jesus “overgi sin kongsmakt til Gud, sin Far, etter at han har tilintetgjort alle makter, myndigheter og krefter” (1 Kor 15:24).

Paulus så på oppstandelsen og Jesu himmelfart som tegn på begynnelsen på slutten for de falne sønnene av Gud, som hersket over nasjonene. Det er derfor ikke overraskende at han også så koblingen mellom denne tanken og frelse til hedningefolkene. Den oppstandne Jesus og Ånden ville frigjøre hedningene fra mørke krefter som hadde gjort dem til slaver og mishandlet dem (Sal 82:2-5).

Tenk tilbake til da Gud hadde vist seg for Abraham rett etter han hadde delt nasjonene i Babel. Han fortalte Abraham at alle nasjonene en dag ville bli velsignet gjennom ham og hans etterkommere. Paulus, også kjent som hedningenes apostel, kjente godt til dette løftet. Han skrev at Jesus hadde bekreftet løftene som Abraham og hans etterkommere hadde mottatt “for at hedningene skal ære Gud for hans barmhjertighet” (Rom 15,8-9).

Paulus var ikke ferdig enda. Han var glad i å sitere det gamle testamentet, for å vise at Gud aldri ga opp hedningene. Han ønsket dem som en del av familien sin hele tiden. Paulus visste at Messias, kalt “Isais rotskudd” i det gamle testamentet (Isai var Far til kong David), ville “stå som et banner for folkene. Folkeslagene skal søke ham” (Jes 11:10). Paulus visste at de forlatte nasjonene en dag ville tilbe den sanne Gud (Sal 117:1).

Denne kampanjen for åndelig krigføring ble lansert da den Hellige Ånd kom og 3000 mennesker begynte å tro på Jesus (Apg 2). Disse nye troende reiste tilbake til hjemlandene sine. Jesu evangelium infiltrerte nasjonene som ble regjert av fiendtlige overnaturlige krefter. Bibelen omtaler dette som veksten av “Guds rike.” Når folk vender seg fra de korrupte, onde gudene som ikke kan tilby dem evig liv, og blir medlemmer i Guds familie, vokser Guds rike. Ett rike avtar, det andre utvides.

Guds rike er derfor *allerede* her, men har samtidig ikke kommet i *all sin fylde*. Gud slutter aldri å søke etter barna han elsker, som han vil ha i familien sin. Hans usynlige hånd er overalt, i alle omstendigheter. Han påvirker og gir barna sine muligheter til å utvide familien sin. En dag vil Guds plan nå sitt høydepunkt. Sirkelen kommer til å sluttet. Enden på historien vil være akkurat slik Bibelens Forfatter har tenkt hele tiden.

Kapittel 6

Gud er med familien sin til evig tid

Jeg avsluttet forrige kapittelet med fokus på et par sentrale ting. Jesus Kristus har stått opp fra de døde. Alle som har satt sin lit til det han gjorde på korset og hans oppstandelse som det eneste frelsesmiddel, vil få evig liv. Vi er *allerede* medlemmer av Kristi rike (Kol 1:13), men det riket er ennå ikke kommet i sin fylde og i sitt fullstendige uttrykk.

Det samme gjelder nederlaget og ødeleggelsen av Satan og de forskjellige falne sønnene til Gud. Den har allerede startet, men er fortsatt ikke fullført. Satan har ingen krav, ikke noe eierskap, og utgjør ingen reell dødstrussel mot noe medlem av Guds rike. Vi tilhører Gud gjennom Jesus, og Jesus erobret døden slik at vi kan bli oppreist til evig liv sammen med ham og Gud Faderen (Rom 6:8-9; Rom 8:11; 1 Kor 6:14; 15:42-49). Likevel lever “herskeren i himmelrommet, den ånd som nå er virksom i de ulydige” (Ef 2:2), og har det bra.

Mørkets krefter er blitt tvunget av tronen, men de har ikke gitt opp. De motsetter seg og kjemper en allerede tapt kamp. Hver person som omfavner frelsen som Gud har tilbudt gjennom Jesus, blir fridd ut fra mørkets makt og ført over i Guds elskede Sønnns rike (Kol 1:13). Når Guds rike vokser, minker mørkets rike.

Det er lett å bli så opptatt av verdens ulykke og lidelse at vi glemmer å se fremover. Noen ganger er det vanskelig å huske at Jesus “ga seg selv for våre synder, så han etter Gud, vår Fars vilje kunne fri oss ut fra den onde tiden vi *nå* lever i” (Gal 1:4).

Bibelen overser ikke dette dilemmaet, men er ærlig om det. Alt det skapte “sukker og stønner... samstemt, som i fødselsrier” og venter “med lengsel på at Guds barn skal åpenbares i herlighet... for også det skapte skal bli frigjort fra slaveriet under forgjengeligheten og få den frihet som Guds barn skal eie i herligheten” (Rom 8:18-21).

Fortellingens utropstegn

I det som gjenstår av fortellingen vil jeg fokusere på den fantastiske avslutningen. Som du vet, ethvert stort epos har en minneverdig avslutning. Den bibelske historien er ikke noe unntak. (Dersom du så for deg harper og skyer må du bare venne deg til å bli skuffet).

Vi pleier å vurdere den siste delen av Bibelens historie ut fra hva vi *får*. For eksempel får vi evig liv, ikke død. Det er spennende, men “evig liv” forteller oss egentlig ikke så mye, det er bare en beskrivelse av varighet, ikke kvalitet.

Vi får en bedre forståelse av kvaliteten på det evige livet når vi lærer om slutten av historien. Da får vi se livet i et nytt, globalt Eden. Johannes Åpenbaring, den siste boken i Bibelen, ender historien med bilder som minner oss om Edens hage (Åp 21-22). Gud er der. Himmelen har kommet tilbake til jorden. Jesus er der. Livets tre er der. Denne Eden er enda bedre enn den opprinnelige Eden. Det onde er ikke mer. Det er ikke noe opprør som venter. Skapelsen er derfor

fullkommen. Verken planter, dyr eller mennesker skal rammes av sykdom eller død. Der er ingen rovdyr eller vold. Vi har aldri opplevd noe lignende.

Beskrivelsen av Edens hage gir oss et innblikk i det Bibelen selv vektlegger som høydepunktet av historien. Teksten fra Romerne 8, som jeg siterte ovenfor, hjelper oss å skjønne litt mer av det som virkelig er toppen av Guds plan: “Guds barn skal åpenbares i herlighet.” Ja, skapelsen stønner etter å bli fornyet, helt fram til herliggjørelsen av Guds menneskelige familie.

Med andre ord er vi sluttspillet i det Gud har holdt på med. Vår status som hans barn, permanent hjemme i hans nærvær, står sentralt i Bibelens historie. *Stedet* vi skal bo, er underordnet, men *uten tvil* spektakulært. Johannes siste kommentar om det nye Eden gjør dette helt klart når han beskriver det han fikk se:

*Og jeg så en ny himmel og en ny jord. For den første himmel og den første jord var borte, og havet fantes ikke mer. Og jeg så den hellige byen, det nye Jerusalem, stige ned fra himmelen, fra Gud, gjort i stand og pyntet som en brud for sin brudgom. Og jeg hørte fra tronen en høy røst som sa: **“Se, Guds bolig er hos menneskene. Han skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem. Han skal være deres Gud”** (Åp 21:1-3).*

Evig Identitet

“Guds barn skal åpenbares i herlighet” er en måte å si at en dag vil vi bli forvandlet og bli lik Jesus. Som apostelen Johannes sa: “Mine kjære! Nå er vi Guds barn, og det er ennå ikke åpenbart hva vi skal bli. Men vi vet at når han åpenbarer seg, skal vi bli lik ham, for vi skal se ham som han er” (1 Joh 3:2). Den samme tanken blir uttrykt på andre måter:

Dem som han på forhånd har vedkjent seg, har han også på forhånd bestemt til å bli formet etter sin Sønnns bilde, så han skal være den førstefødte blant mange søsken (Rom 8:29).

Men vi har vår borgerrett i himmelen, og derfra venter vi frelseren, Herren Jesus Kristus. Han skal forvandle vår skrøpelige kropp og gjøre den lik den kroppen han selv har i herligheten. For han har makt til å underlegge seg alt (Fil 3:20-21).

Vår skjebne er å bli fullstendige bilder av Gud, på samme måte som Jesus var det ultimate bildet av Gud. Prosessen er allerede i gang: “Og vi, som uten slør for ansiktet ser Herrens herlighet som i et speil, vi blir alle forvandlet til dette bildet, fra herlighet til herlighet” (2 Kor 3:18). Bibelen avslutter historien vår med oppstandelse og forvandling. Vi blir oppreist til evig liv og får et herliggjort legeme, i likhet med det Jesus hadde etter sin oppstandelse. Paulus omtaler det som en “åndelig kropp” (1 Kor 15:35-58).

Min favoritt tekst om skjebnen og herligheten som venter oss er litt mindre klar. Det er en scene i Hebreerboken der Jesus introduserer oss for Gud, og Gud for oss. Jesus står foran Gud og “menigheten”, Guds himmelske sønner. Han bekjenner frimodig at han ikke skammer seg over å ha oss som søsken i familien (Heb 2:11), og sier så til Gud og de overnaturlige medlemmene av

familien: “Jeg vil forkynne ditt navn for mine brødre; midt i forsamlingen vil jeg lovprise deg... Se, jeg og barna som Gud har gitt meg” (Heb 2:12-13).

Dette er din endelige skjebne, å bli et permanent, legitimt medlem av Guds familie. Til slutt hører du hjemme i Guds familie. Det er det han ønsket helt fra begynnelsen. Det er det hele skapelsen lengter etter.

Evig Partnerskap

Har du noen gang hatt en samtale om hvordan livet i den nye skapelsen (himmelen) vil bli? Jeg har hørt mange mennesker beskrive det som en endeløs gudstjeneste, eller endeløs samtale med Jesus om spørsmål og svar, eller konstant møte med nye mennesker. (Den siste skremmer introverte folk som meg).

Selv om vi kan dra noen slutninger om hva livet i et fullkomment Eden kanskje innebærer, sier ikke Bibelen mye om det. Det den sier, er ikke det samme som gjetningene ovenfor. “Den som seirer”, som holder ut i sin tro på Jesus, vil få “makt over folkene” (Åp 2:26). Jesus vil la dem “sitte sammen med meg på min trone” (Åp 3:21). Vi skal en dag “dømme engler” (1 Kor 6:3).

Hva betyr alt dette? Vi kan begynne med å spørre hvem som regjerer over nasjonene nå? Svaret er Guds falne sønner som ble tildelt nasjonene i Babel. Folkeslagene er i virkeligheten gjenvunnet av Gud, men utvidelsen av Guds rike er en gradvis prosess. Det er en påbegynt prosess, men ennå ikke fullført. Når prosessen er fullført ved tidens ende, vil troende “dømme engler”. Vi skal dømme Guds falne sønner ved å ta deres plass. Vi skal styre nasjonene sammen med Jesus, vår konge og bror.

Hver gang jeg snakker om dette, får jeg visse uunngåelige spørsmål: Hvilke oppgaver vil vi ha? Vil noen troende ha mer autoritet enn andre? Vil jeg være en annen troendes sjef? Hvordan kan vi alle regjere? Har gjerningene våre noe å si for hvem som er over hvem?

Dette er alle naturlige spørsmål *fra mennesker som lever i en ufullkommen, fallen verden*. Perspektivet vårt er påvirket av den ufullkomne, falne verden vi lever i. Bibelen snakker ikke om evigheten med et fokus på forhold mellom sjef og ansatt. Det er forholdet mellom Far og barn som blir vektlagt. Vi, Guds barn, jobber *med* ham, sammen med våre søsken, om det er menneskelige eller guddommelige. Vi skal avbilde Gud sammen slik vi var ment å gjøre. Og den broren vi alle ser mest opp til er Jesus. Alle Guds barn er blitt gjort lik ham, det ultimate bildet av vår Far.

Poenget er at vår rolle i det nye Eden ikke handler om et hierarki, det handler om en familie. Når alle familiemedlemmene blir herliggjort, forsvinner behovet for et kontrollerende hierarki. For å være ærlig, klarer vi ikke å forestille oss noe slikt. Vi lever i en ødelagt verden. Gud vil at du og jeg skal oppleve livet med ham slik han hadde tenkt det. Og en dag skal vi det. Som Bibelen sier:

*Det intet øye så og intet øre hørte,
det som ikke kom opp i noe menneskehjerte,
det som Gud har gjort ferdig for dem som elsker ham (1 Kor 2:9).*

Oppsummering og Forsmak

Nå vet du hva Bibelen handler om. Det er en fantastisk fortelling.

Du lurer sikkert på hvor veien går videre nå. Det er noen viktige begreper å tenke på i lys av fortellingen.

Tidlig i historien skrev jeg dette om Abraham:

Apostelen Paulus brukte Abraham som et eksempel på lojal tro (Rom 4:1-12). Abraham trodde og ble godtatt av Gud *før* han overholdt noen regler. Reglene handlet om å vise *at han trodde*. De var ikke ment å erstatte troen. Tro var det nødvendige grunnlaget. Lojalitet til den troen, til Gud, skal vi snakke mer om senere. I dag kaller vi det disippelskap. Tro og lojalitet er to forskjellige ting. De er beslektet, men de er ikke synonymmer. Det samme kan vi si om frelse og disippelskap.

Dette avsnittet er veibeskrivelsen vår for resten av reisen. Uttrykket “lojal tro” skal være vår guide. La meg gi noen eksempler:

TRO

I neste del av boken skal vi snakke om evangeliet. Vi vil snakke om hva det er og hva det ikke er. Vi skal lære hva Bibelen sier om innholdet i evangeliet. Dette er viktig, fordi det **å tro** på evangeliet er måten vi blir medlemmer av Guds familie på, det er slik vi blir frelst. Frelse kommer ved tro. Alt dette handler om hva Jesus gjorde.

LOJALITET

I den siste delen av boka skal vi lære om disippelskap. “Disippel” er et begrep som betyr etterfølger. Å være en disippel av Jesus betyr å følge ham, å imitere ham. Jesus sa, “den som har sett meg, har sett Faderen” (Joh 14:7, 9). Jesus levde på en måte som viste at han elsket Gud, at han var **lojal** mot sin Far og hans plan. Disippelskap er måten vi viser at vi elsker Jesus og elsker Gud. Det handler *ikke* om å fortjene Guds kjærlighet, tvert imot er det måten vi takker Jesus på for at *han* gjennomførte Guds plan om å frelse oss. Det handler ikke om å erstatte eller supplere det Jesus gjorde for å frelse oss, men om hvordan vi viser at vi tror på det han gjorde for vår frelse (Jak 2:14-26).

Som jeg sa tidligere, er tro og lojalitet to beslektede, men tydelige forskjellige begreper. De er ikke synonyme. Det samme gjelder frelse og disippelskap. Vi blir frelst gjennom å tro på evangeliet. Vi viser lojalitet mot vår frelser ved å være hans disipler.

Del II: Evangeliet

Kapittel 7

Hva er Evangeliet?

Det kan virke rart å stille det spørsmålet nå. Vi har nettopp brukt en god del tid på å gjennomgå Bibelens fortelling, historien om hvordan Gud ville ha oss i sin familie. Vi blir en del av den familien gjennom å tro på evangeliet.

Jeg har oppdaget at mange mennesker som går i kirken egentlig ikke forstår evangeliet. Noen kan ikke sette ord på det. Andre som *kan* forklare det, kjemper ofte med å forstå hvor enkel det er. De synes det er vanskelig å tro at evangeliet virkelig er *alt* som er nødvendig for evig liv.

Noen av dere lurer kanskje på hva jeg snakker om. Jeg tør vedde på at når jeg har forklart hva jeg mener, vil du kjenne igjen enten deg selv eller noen du kjenner, i det jeg beskriver.

Vi begynner med å definere evangeliet. Jeg vil stille noen spørsmål underveis som det er viktig å ta hensyn til for å få klarhet i sakene. Vi må også snakke om hva evangeliet *ikke* er. Når vi kommer til den delen av samtalen, vil du se hva jeg mener.

Hva er Evangeliet?

Det er ganske enkelt å definere hva begrepet “evangelium” betyr. Det bibelske ordet “evangelium” sikter til frelsesbudskapet. Det norske ordet “evangelium” er en oversettelse av et gresk ord (originalspråket i det nye testamentet) som refererte til en belønning gitt til noen som brakte gode nyheter. Derfor vil du ofte finne uttrykket “evangelium” som synonym for “gode nyheter,” de gode nyhetene om frelsesbudskapet.

La oss tenke litt gjennom dette. Det kan virke som om vi har lært noe, men vi har faktisk ikke lært alt vi *trenger å vite*. Det er bra at vi nå kan *definere* et begrep, men vi har ikke sagt noe om *innholdet* i frelsesbudskapet. Vi har definert hva ordet “evangelium” refererer til, men ikke hva evangeliet egentlig *er*.

Så la oss snakke om hva evangeliet *betyr*. Hva er *innholdet* i Guds frelsestilbud? Hva er detaljene i de gode nyhetene? Og *hvorfor* er det gode nyheter? Ordet dukker opp nesten 100 ganger i det nye testamentet, så dette burde vi kunne finne ut av.

Apostelen Paulus snakker sannsynligvis mer om evangeliets budskap enn noen annen forfatter i det nye testamentet. Han bruker ordet “evangelium” for budskapet han forkynte om Jesus:

Jeg kunngjør for dere, søsken, det evangelium jeg forkynte dere, det dere også tok imot, det dere også står på. Gjennom det blir dere også frelst, når dere holder fast på ordet slik jeg forkynte det... at Kristus døde for våre synder etter skriftene, at han ble begravet, at han sto opp den tredje dagen etter skriftene (1 Kor 15:1-4).

Paulus definerer budskapet sitt, evangeliet, i Romerbrevet 1:1-5 slik:

Paulus, Kristi Jesu tjener, hilser dere, jeg som er kalt til apostel og utvalgt til å forkynne Guds evangelium, det som Gud på forhånd har gitt løfte om gjennom sine profeter i hellige skrifter. Det er evangeliet om hans Sønn, Jesus Kristus, vår Herre, kommet som menneske av Davids ætt, ved hellighets Ånd stadfestet som Guds mektige Sønn ved oppstandelsen fra de døde. Ved ham har jeg fått nåde og aposteloppdrag for at jeg skal føre mennesker av alle folkeslag til lydighet i tro, til ære for hans navn.

Innholdet i evangeliet, de gode nyhetene, kommer tydelig fram i disse tekstene. Her er elementene det består av:

- Gud sendte sin Sønn...
- Som var av Davids ætt...
- I form av mennesket Jesus Kristus...
- Som døde for våre synder...
- Som ble gravlagt...
- Og som stod opp fra de døde...

Disse elementene er *innholdet* i de gode nyhetene. La meg beskrive dem igjen i lys av det større bildet vi snakket om tidligere:

Guds Sønn ble et menneske. Han led og døde på korset, slik at syndene våre ikke lenger skulle stenge oss ute fra Guds familie. Han stod opp fra de døde, slik at vi kan overvinne døden og være sammen med vår Far, den eneste sanne Gud, til evig tid.

La oss undersøke dette litt nærmere. Hvis dette er de gode nyhetene, *hvorfor* er de så gode? De er gode fordi vår frelse ikke er avhengig av vår egne prestasjoner. Man leser ingenting om fantastiske meritter eller det å ha et rent rulleblad i disse tekstene. Innholdet i evangeliet handler ikke om hva du har gjort, kan gjøre, eller trenger å gjøre. Det handler om hva en annen gjorde for deg. Dette er gode nyheter for oss alle sammen. Ingen av oss er perfekte, ingen av oss behager Gud hele tiden, og ingen av oss fortjener å tilhøre familien hans og bli kalt med hans navn. *Vi må bli gjort akseptable for Gud.* Innholdet i evangeliet forteller oss hvordan dette skjer.

Legg merke til at Paulus beskrev det å fortelle mennesker det gode budskapet, som å føre dem til “lydighet i tro”. Han ønsket at de som hørte budskapet hans, skulle “holde fast” på det han sa. Hvordan “adlyder du” evangeliet? Bli døpt? Gi av pengene dine? Oppfør deg pent? Ikke vær en dritsekk? Hjelp de fattige? Alt dette er verdifullt, men Gud vil ha “*troens lydighet.*” Du adlyder evangeliet ved å *tro* det.

La du også merke til at Paulus ikke sa “lydighet i forståelse”? Vi forstår kanskje ikke alt, som det at Gud ble et menneske i Jesus, eller hvordan oppstandelsen kunne skje. Det er ok. Gud krever ikke at vi skal forstå alt, og så komme tilbake til ham for å ta en endelig eksamen. Han vil ha *tro*. Å forstå hvorfor disse tingene er rasjonelle kan vente.

Innholdet i evangeliet er Guds tilbud om å tilgi deg og gi deg en permanent plass i hans familie. Hans tilbud viser hans kjærlighet og vennlighet. Noen ganger bruker Bibelen ordet “nåde” i stedet for disse begrepene. Siden det ikke finnes en større makt enn Gud, ble han ikke tvunget til

å tilby oss dette. Ingen kan vri armen hans. Han tilbyr deg frelse fordi *han* vil ha deg. Alt han ber om er at du tror. *Dette* er de gode nyhetene i evangeliet.

Hvorfor trenger vi evangeliet?

Du tror kanskje at jeg har svart på dette allerede. Jeg gjorde det på et vis, i det minste på en litt komplisert måte. Men ut fra min erfaring i kristne miljøer trenger jeg å være direkte.

Hvorfor trenger vi evangeliet? Uten det har vi ikke noe håp om evig liv hos Gud. Null håp. Vi er fremmedgjort fra Gud på grunn av synd. Å tro på evangeliet er løsningen.

Bibelen beskriver situasjonen vår på flere måter. Jesus sa at han var her for å “lete etter de bortkomne og frelse dem” (Luk 19:10). Av vår natur er vi “døde på grunn av misgjerningene og syndene” våre (Ef 2:1, 5) og “ugudelige” (Rom 5:6). Vi ble “fremmede for livet i Gud” (Ef 4:18) og fiendtlige mot Gud (Kol 1:21), fordi vi var hans “fiender” (Rom 5:10). Bildet av vår situasjon er ikke pent.

Den bibelske fortellingen vi gjennomgikk forklarer hvorfor vi er som vi er. Vi er ikke født inn i Guds familie. Vi er utenforstående. Likevel vil Gud ha oss med i familien sin. Ettersom vi ikke har Guds natur misbruker vi vår intelligens og frihet til å få det vi vil. Ofte skader vi andre i prosessen. Vi lever selvdestruktive liv. Når vi ikke gjenspeiler Gud, når vi bryter lovene hans, når vi utøver vold, manipulerer og på andre måter skader andre, synder vi. Vi er syndere av natur, selvopptatte og opprørske. “Alle har syndet og mangler Guds herlighet” (Rom 3:23).

Når du leser dette er det lett å bli deprimert eller sint, men evangeliets gode nyheter er at Gud visste alt det der og elsket oss likevel. Det er også nyttig av en grunn du kanskje ikke er klar over. Evangeliet er helt annerledes enn andre religioners lære om frelse. Alle andre religioner enten benekter at synd er et problem eller sier løsningen er menneskelige prestasjoner, som å gjenta ritualer, si bønner, overholde religiøse høytider eller være god på andre måter.

For å si det direkte, er det bare evangeliet som er ærlig om menneskets situasjon og manglende evne til å tilfredsstille Gud. Andre religioner lyver når de sier at du selv kan nærme deg Gud og gjøre han fornøyd, eller når de sier at synd ikke er et problem. Evangeliet er den eneste sannheten som forteller deg at Gud selv måtte sørge for en løsning. Evangeliet er tydelig og ærlig. Det forteller deg sannheten selv om det gjør vondt. Det viser kjærlighet. Å lyve for deg er ikke kjærlighet.

Finnes det andre måter å bli frelst på?

Jeg svarte nettopp på dette, men jeg vil tilnærme meg spørsmålet på en annen måte.

Gud tilbyr oss tilgivelse, frelse og evig liv sammen med ham *gratis*. Det er ikke noe man fortjener. Faktum er at *ingen kan* fortjene det. Det som kreves er tro, å sette sin tillit til Guds løfter og at det Jesus gjorde var komplett.

Samtidig betyr det å tro på evangeliet at vi *ikke tror* på andre syn eller ideer om frelse. Bibelen sier at det ikke er noen annen måte å bli frelst på. Tenk gjennom dette. Hvorfor ville Gud Faderen sende sin sønn Jesus for å dø en så fryktelig død på korset hvis det var noen annen måte for deg å komme inn i himmelen? Sønnen måtte bli et menneske og døden måtte overvinnes. Dette var den eneste muligheten. Å tro på Guds redningsplan er den eneste måten å bli frelst på. Det er ingen annen person enn Jesus som kan frelse (Apg 4:12). Jesus selv sa det klart og tydelig: “Jeg er veien, sannheten og livet. Ingen kommer til Far uten ved meg” (Joh 14:6).

Det er ingen tvetydighet her. Ingen blir medlem av Guds evige familie uten å ta imot det Jesus har gjort. Å tro på evangeliet betyr å *vende seg bort* fra andre trosretninger. Det er eksklusivt. Det er et aspekt av det Bibelen kaller omvendelse. Det er flere aspekter, men det er best at vi tar tak i dem i neste del av samtalen vår.

Hva evangeliet ikke er

Diskusjonen vår om *innholdet* i evangeliet gjør det helt klart at evangeliet handler om hva Jesus oppnådde på våre vegne. Ewig liv, frelse, er en gave gitt til dem som tror på det Jesus oppnådde på våre vegne.

Kulturen vi lever i prøver å forvirre oss. Den tilbyr selvhjelp eller vag “åndelighet” som erstatning. Den bibelske beskrivelsen av evangeliet tilbakeviser slikt. Evangeliet handler ikke om å utforske ideer fra en åndelig buffet. Alt det der er intellektuelle eller psykologiske øvelser og aktiviteter. Det er ikke evangeliet.

Slike “alternative evangelier” er enkle å oppdage og eliminere. Der finnes imidlertid et mye vanskeligere hinder som gjør at mange mennesker ikke finner hvile i den enkle frelsen Gud tilbyr.

Jeg hevdet tidligere at mange mennesker du møter i kirken kjemper med evangeliet. Årsaken er at de er fanget i en prestasjonsfelle. Du eller noen du kjenner kan definere *begrepet* evangelium, og kanskje til og med innholdet i ordets betydning. Tanken om at det Jesus gjorde for deg er alt som er nødvendig for evig liv, virker bare ikke korrekt. Vi må helt sikkert *gjøre* noe. Hvordan kan vi ellers fortjene frelsen?

Hvis du forstår Bibelens historie og innholdet i evangeliet, bør du umiddelbart forstå at vi *ikke* fortjener det Gud tilbyr. Dette er en kamp for mange mennesker. Vi liker å føle at vi har fortjent de gode tingene vi har. Vi ønsker ikke å være et veldedighetsobjekt. Det føles galt å få noe godt uten i det minste å ha jobbet litt for det.

Skyldfølelse forvrenger tankegangen på enda mer subtile måter. Den kan lamme evnen vår til å se evangeliet som den ubetingede gaven det er. Skyldfølelse er det som får noen til å rettfærdiggjøre en gave ved å konkludere med at de har gjort seg fortjent til den på et eller annet vis. Hvis en ikke kan overbevise seg selv om det, bestemmer en seg for å gjøre noe etterpå for å fortjene gaven.

Skyldfølelse gjør at vi ikke kan se Guds kjærlighet i evangeliet. Til syvende og sist må vi innse hvor selvopptatt denne tankegangen er.

Det høres kanskje krast ut, men tenk på dette: for å få andre til å tro at du har verdi krever det at du fokuserer på deg selv. Du kan ikke fokusere på andre når målet ditt er å få en annen person til å synes at *du* er verd oppmerksomhet eller kjærlighet. Vi ønsker å ha det bra med oss selv og vil ikke ta imot det som ikke rettmessig tilhører oss. Helst vil vi at andre møter oss med kjærlighet eller godhet fordi vi har gjort oss fortjent til det.

Evangeliet fjerner denne illusjonen. Det avslører oss og krever sårbar ydmykhet. Fokus skal være helt og holdent på Gud og Jesus. Derfor er det så mange som synes dette er vanskelig. Evangeliet lar oss ikke ta noe av æren selv.

Til syvende og sist betyr det at evangeliet *ikke* bryr seg noe om hva du gjør, men bryr seg *alt* om hvem du allerede er. Du er menneske. Du er gjenstand for Guds kjærlighet og plan helt fra begynnelsen. Ingenting av dette krever at du presterer. Det bare er slik.

Fordi vi er syndere som lever i en fallen verden tror vi at ingen ville elske oss hvis de *virkelig* kjente oss tvers igjennom. Vi kan ikke forestille oss at Gud elsker oss siden han vet alt om oss. Han kjenner alle tanker, ord, impulser og handlinger. Skyldfølelsen vi kjemper med, og det faktum at betingede relasjoner er vanlig for oss, gjør Guds ubetingede kjærligheten vanskelig å akseptere. Fra vårt perspektiv gir det ikke mening.

Jeg påstår ikke at folk som hører det sanne evangeliet og oppriktig tar det til seg ikke er ordentlig frelst. Jeg tror fullt og helt at de er troende og er medlemmer av Guds familie.

For mange troende har skyldfølelsen deres forvandlet evangeliets kjærlighet og nåde til noe som bygger på prestasjoner og fortjeneste. De begynner å lure på om Gud fremdeles elsker dem som han gjorde i det øyeblikket de tok imot evangeliet. Mange tenker at Gud ikke lenger bryr seg om dem fordi de fortsatt kjemper med synd. De er overbevist om at de ikke når opp til Guds forventninger. Noen lurar på om de trodde nok til å bli frelst i utgangspunktet.

Den sørgelige sannheten er at mange *ekte* kristne lever livet i frykt og utmattelse, ikke på grunn av evangeliet, men fordi skyldfølelsen har forvrengt evangeliet. Når de leser Bibelen, ser de bare sine egne synder og svik. Hver preken erfares som en anklage. Historiens mest spektakulære underverk blir begravd og glemt.

Frelse handler *ikke* om prestasjoner. Det har det aldri gjort og *kan aldri gjøre det*. Det finnes ingenting vi kan gjøre for å nå Guds nivå, for å gjøre oss verdig hans nærvær. *Vi har ikke Guds perfekte natur*. Vi er lik Gud, skapt for å avbilde ham, men per definisjon står vi *lavere* enn Gud, og det vet Gud. Det er derfor løsningen hans var Jesus, *ikke deg*.

Det er absurd å tro at vi kan reparere gapet mellom oss og Gud ved å gjøre det ene eller det andre. Gud lærer aldri noe nytt om deg når du mislykkes. Han har kjent deg hele tiden, og likevel elsket deg akkurat der du var og er. Romerne 5:8 sier det best: "Men Gud viser sin kjærlighet til

oss ved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere.” Fikk du med deg det? *Mens vi ennå var syndere*. Du trenger ikke å prestere på et godt nok nivå for å få Gud til å elske deg. Hvis du tenker deg litt om, er det *virkelig* gode nyheter. Gud er *aldri* skuffet over deg, fordi han aldri har falske forventninger til din oppførsel. Gud har elsket deg hele tiden. “For så høyt har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv” (Joh 3:16).

Vi kan oppsummere dette med to tanker. Frelse, medlemskap i Guds familie, kan ikke oppnås. Det kan bare mottas gjennom tro. Gud tilbyr dette fordi han er nådig og kjærlig. Det finnes ingen annen grunn, og det kan det heller ikke være.

Del III: Å Følge Jesus

Kapittel 8:

Hva er disippelskap?

Evangeliet er ment å være forvandlende. Enhver som har tatt imot evangeliet “er en ny skapelse; det gamle har gått bort, se det nye har kommet” (2 Kor 5:17). Hvordan ser dette egentlig ut?

Du husker kanskje svaret på dette spørsmålet. Tidligere sa jeg at en disippel var en etterfølger, mer presist, en etterfølger av Jesus. Jeg definerte det “å følge” som å etterligne eller imitere Jesus. Å være “formet etter Jesu bilde” er vårt endelige mål (Rom 8:29; 2 Kor 3:18; Kol 3:10).

Det som motiverer oss til å etterligne Jesus, er ikke å få Gud til å elske oss så han slipper oss inn i himmelen. Gud elsket oss allerede “mens vi ennå var syndere” (Rom 5:8) og var Guds “fiender” (Rom 5:10). Vi kommer til himmelen og blir en del av Guds familie, når vi tror på evangeliet. På egen hånd er vi fortapt, fremmedgjort fra Gud (Ef 4:18), og trenger sårt en frelser (Luk 19:10). Selv da dette *var* vår situasjon, elsket Gud oss. Han ventet ikke til vi hadde ting på plass før han elsket oss.

Det som motiverer oss som Jesu disipler er ikke å vedlikeholde Guds kjærlighet. Det som ikke kan oppnås gjennom prestasjoner, kan heller ikke gå tapt gjennom prestasjoner. Frelse har ingenting å gjøre med vår egen verdi eller fortjeneste. Det har *alt* å gjøre med det Jesus gjorde for oss. “Han som ikke visste av synd, har han gjort til synd for oss, for at vi i ham skulle få Guds rettferdighet” (2 Kor 5:21). Vi kan ikke ta æren for frelsen. Jesus får all æren.

Tenker grundig gjennom disippelskap

Vi må tenke nøye gjennom alt som har med disippelskap å gjøre.

På grunn av “prestasjonsfellen” jeg snakket om tidligere, må vi ha en klar forståelse av at frelse og disippelskap ikke er det samme. Mange troende begynner ubevisst å legge egne gjerninger eller forestillinger til evangeliet på grunn av skyldfølelse for egen synd. Resultatet er åndelig slaveri, ikke det rike livet Jesus ønsker at vi skal ha (Joh 10:10; 2 Kor 1:5; Ef 3:20).

Frelse er en gave som Gud gir oss når vi *tror* på evangeliet. Det er *ufortjent*. Likevel tilbyr Gud oss det til tross for vår synd og fiendtlighet mot ham. Disippelskap er noe vi gjør som *et resultat* av å tro på evangeliet. Vi etterligner Jesus for å vise vår kjærlighet til ham og til Gud. Jesus var det ultimative bilde av Gud, og vi vil leve på samme måte.

Det er mange grunner til å imitere Jesu liv, å leve et hellig liv. Å fortjene Guds kjærlighet er ikke en av dem. Frelse koster oss ingenting; det er gratis for alle som tror på evangeliet. Disippelskap koster oss imidlertid noe. Å følge Jesus er ofte vanskelig. Å være en disippel krever en beslutning om å elske og ære Gud, og behandle mennesker som det de er. Alle mennesker er skapt i Guds bilde, han elsker dem og han ønsker å bringe dem inn i familien sin gjennom evangeliet.

Tenk på Jesu eget liv. Det var ikke lett. Som Bibelen sier, “Kristus led for dere og etterlot dere et eksempel, for at dere skulle følge i hans spor” (1 Pet 2:21). Jesus ofret mye i livet sitt. Han satte Gud først, og dernest sin “nabo” (altså alle andre):

‘Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand.’ Dette er det største og første budet. Men det andre er like stort: ‘Du skal elske din neste som deg selv.’ På disse to budene hviler hele loven og profetene (Matt 22:37-40).

Jesus levde ikke slik for at Gud skulle elske ham eller være fornøyd med ham. Gud elsket Jesus allerede, lenge før han noen gang kom og “utførte gjerninger” for å oppfylle pakten. Han elsket Jesus “før verdens grunnvoll” ble lagt (Joh 17:24).

Å følge Jesus kan være vanskelig. Ingen er lik Jesus når de først kommer til tro, og det er vanskelig å leve slik som han. Alle disipler trenger at hjertet blir forvandlet (det Bibelen kaller “omvendelse”), og at måten vi lever på forandrer seg. Jeg vet at jeg trang det. Det var ting jeg måtte slutte å gjøre, og ting jeg måtte begynne å gjøre. Men ingenting av det var å få Gud til å elske meg. Han elsket meg allerede.

Jesus gjorde det han gjorde fordi han elsket Gud. Det samme må vi. Jesus levde på en bestemt måte for å hjelpe andre til å tro på ham og på Guds plan. Det samme må vi. Jesus visste hvorfor han var på jorden, hvordan han ville dø en fryktelig død i stedet for oss. Likevel stolte han på Guds plan og makt. Han visste at han kom til å stå opp fra de døde og være sammen med sin Far igjen.

Vi må ha det samme evige perspektivet. Denne verden er ikke vårt virkelige hjem, det er bare midlertidig. Det neste er permanent. På grunn av det Jesus gjorde, kommer vi til å arve evig liv i den nye verden og forlate denne. Målet med livet vårt skal være å vise vår lojalitet og takknemlighet til han som reddet oss, og hjelpe andre å komme inn i Guds familie.

Hva om vi mislykkes? Hva om vi synder? Vi kommer til å gjøre begge deler. Gud vet det. Han kjenner menneskene ganske godt! Han vet hvem vi er, og han elsket oss allerede før vi hadde den minste interesse av å elske ham tilbake. Han elsket oss da vi var hans fiender, “mens vi ennå var syndere” (Rom 5:8). Gud elsket oss før vi var en del av hans familie. Hvorfor skal han elske oss mindre, eller slutte å elske oss, nå som vi *er* en del av familien hans? Når vi synder og mislykkes, tilgir han oss. Han vil at vi skal *tro* det og fortsette å etterligne Jesus.

Hvorfor leve som Jesus?

Jeg sa for et øyeblikk siden at det er mange grunner til å leve som Jesus, men *å fortjene Guds kjærlighet er ikke en av dem*. Så hva er disse grunnene?

For det første er synd destruktiv og skader både oss selv og de rundt oss. I min egen storfamilie har jeg sett følgene av alkoholisme, narkotikamisbruk og utroskap. Det er åpenbart at disse

tingene ødelegger liv. Det bør være like åpenbart at det den vantro kulturen tilbyr for å oppnå glede og selvtilfredshet er midlertidig og ikke har noen varig verdi. Kulturen rundt oss oppfordrer oss til å “leve livet” for å tilfredsstille vår egen “lykke” uavhengig av negative konsekvenser. Verden rundt oss tilbyr ikke et evig perspektiv, den lokker oss til å leve bare her og nå. Det finnes ikke noe høyere kall. Bibelen avslører denne tankegangen:

Elsk ikke verden, heller ikke det som er i verden! Den som elsker verden, har ikke kjærligheten til Far i seg. For alt som er i verden—kroppens begjær, øynenes begjær og skrytet av alt en eier—det er ikke av Far, men av verden. For verden går til grunne med alt sitt begjær, men den som gjør Guds vilje, består til evig tid (1 Joh 2:15-17).

For det andre, og på mange måter det motsatte av det første, vil det å leve et gudfryktig liv være til velsignelse for andre. Sannheten er at måten vi lever og tenker på enten er til velsignelse eller forbannelse i livene til andre mennesker. Jesus tjente mennesker og var til velsignelse for dem. Å hige etter en livsstil drevet av selvtilfredsstillelse og selvopptatthet er ikke tilfredsstillende. Butikkhyllene er fulle av tabloider som viser oss eksempler på den virkeligheten. Å velsigne andre mennesker gjenspeiler ikke bare Jesus, men fører også til personlig tilfredsstillelse. Livet ditt betyr noe når du lever det i tjeneste for andre.

For det tredje, et gudfryktig liv gjør oss til troverdige vitner for evangeliet. Hvis folk ser på livene våre, og ikke ser noen forskjell mellom oss og den vantro omverden, vil de ikke synes evangeliet er troverdig. I beste fall vil de bli forvirret. De kommer til å se på livene våre som en motsetning til Jesu budskap. Med andre ord, folk forventer at vi skal leve som Jesus, personen vi sier elsker dem. Det er ikke urimelig. Alternativet er hyklari og ingen liker hyklere.

Å leve et gudfryktig liv handler ikke om å fortjene en plass i himmelen. Det handler ikke om å få Gud til å skylde oss “åndelige poeng” vi har samlet opp. Tekstene som følger har et helt annet fokus:

Derfor formaner jeg dere ved Guds barmhjertighet, søsken: Bær kroppen fram som et levende og hellig offer til glede for Gud. Det skal være deres åndelige gudstjeneste. Innrett dere ikke etter den nåværende verden, men la dere forvandle ved at sinnet fornyes, så dere kan dømme om hva som er Guds vilje: det gode, det som er til glede for Gud, det fullkomne (Rom 12:1-2).

Men Guds grunnvoll står fast, og den har et segl med denne innskriften: “Herren kjenner sine”, og: “Hver den som bekjenner Herrens navn, må vende seg bort fra urett”. I et stort hus er det ikke bare kar av gull og sølv, men også av tre og leire, de første til fint bruk og de andre til simple bruk. Den som renser seg og holder seg borte fra slikt, blir et kar til fint bruk, innviet og nyttig for husets herre, gjort i stand til all god gjerning (2 Tim 2:19-21).

Om det da er trøst i Kristus, oppmuntring i kjærligheten, fellesskap i Ånden, om det finnes medfølelse og barmhjertighet, så gjør nå min glede fullkommen: Ha samme sinnelag og samme kjærlighet, vær ett i sjel og sinn. Gjør ikke noe av selvhevdelse og tom ærgjerrighet, men vær ydmyke og sett de andre høyere enn dere selv. Tenk ikke bare på

deres eget beste, men også på de andres. La samme sinnelag være i dere som også var i Kristus Jesus! Han var i Guds skikkelse og så det ikke som et rov å være Gud lik, men ga avkall på sitt eget, tok på seg tjenerskikkelse og ble mennesker lik. Da han sto fram som menneske, fornedret han seg selv og ble lydig til døden, ja, døden på korset (Fil 2:1-8).

Disse tekstene gir oss en ide om hvordan vi bør leve, men vi har fremdeles ikke beskrevet detaljene i disippelskap. Hvordan lever en disippel? Hva gjør en disippel? Heldigvis gjorde Jesus og hans disipler dette tydelig for oss. Jesus ba aldri sine etterfølgere om å gjøre noe han ikke selv gjorde, men viste dem hvordan de skulle gjøre det. Disiplene fulgte hans eksempel, og de lærte andre å gjøre det samme i kirkens første tid.

Kapittel 9

Hva gjør en disippel?

Det kan overraske deg, men Jesus befalte ikke disiplene sine å gjøre så veldig mange ting. Oppdraget han gav dem, om å elske Gud og andre, var ikke komplisert. Det han ba dem om å gjøre er omfattende og livsforvandlerende når det blir praktisert. Vi begynner med det viktigste poenget med å være en disippel.

Disipler elsker Gud, sin neste og hverandre

Vi vet allerede at hele Jesu liv var viet til Gud. De største budene var:

'Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand.' Dette er det største og første budet. Men det andre er like stort: 'Du skal elske din neste som deg selv.' På disse to budene hviler hele loven og profetene (Matt 22:37-40).

Jesus gjorde dette. Han sa til disiplene sine: "Men verden må få vite at jeg elsker Far, og at jeg gjør som Far har befalt meg" (Joh 14:31). Hvordan viste Jesus at han elsket Gud, sin Far? Han adlød Gud. Han oppfylte Guds plan for ham. Han sa også til dem: "Som Far har elsket meg, har jeg elsket dere" (Joh 15:9). Jesus ba disiplene sine om å gjøre det samme, noe som kommer tydelig frem i det han sier.

Han gikk videre ved å bruke seg selv som et eksempel. Han ba disiplene sine om å elske hverandre slik han hadde elsket dem. Gjennom å gjøre det ville de adlyde ham og glede Gud. Han sa til dem:

Ingen har større kjærlighet enn den som gir livet for vennene sine. Dere er mine venner hvis dere gjør det jeg befaler dere. Jeg kaller dere ikke lenger tjenere, for tjeneren vet ikke hva herren hans gjør. Jeg kaller dere venner, for jeg har gjort kjent for dere alt jeg har hørt av min Far. Dere har ikke utvalgt meg, men jeg har utvalgt dere og satt dere til å gå ut og bære frukt, en frukt som varer. Da skal Far gi dere alt dere ber om i mitt navn. Dette er mitt bud til dere: Elsk hverandre! (Joh 15:13-17).

"Som jeg har elsket dere, skal dere elske hverandre. Ved dette skal alle forstå at dere er mine disipler: at dere har kjærlighet til hverandre" (Joh 13:34-35).

Kjærlighet til Gud og kjærlighet til hverandre er ifølge Jesus de grunnleggende, uunnværlige kjennetegnene på disiplene hans. Jesus så ikke på disse to budene som motstridende. Det er ikke spenning mellom dem, det er to sider av samme sak. De er uatskillelige.

Så hvordan elsker vi andre mennesker? Det høyeste uttrykket for kjærlighet er å gi sitt eget liv: “Ingen har større kjærlighet enn den som gir livet for vennene sine” (Joh 15:13). Det var nettopp dette Jesus gjorde for oss:

Selv for et rettskaffent menneske vil vel neppe noen gå i døden. Eller kanskje ville noen gjøre det for en som er god. Men Gud viser sin kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere (Rom 5:7-8).

Bortsett fra dette ultimate eksemplet, kommer jeg ikke på en bedre beskrivelse enn 1 Kor 13:4-8a. Disse versene sier mer eller mindre alt som trengs å sies. Her er kjennetegnene på kjærlighet slik teksten beskriver de:

- Kjærligheten er tålmodig
- Kjærligheten er velvillig
- Kjærligheten misunner ikke
- Kjærligheten skryter ikke
- Kjærligheten er ikke hovmodig
- Kjærligheten krenker ikke
- Kjærligheten søker ikke sitt eget
- Kjærligheten er ikke oppfarende
- Kjærligheten gjemmer ikke på det onde
- Kjærligheten gleder seg ikke over urett
- Kjærligheten har sin glede i sannheten
- Kjærligheten utholder alt
- Kjærligheten tror alt
- Kjærligheten håper alt
- Kjærligheten tåler alt
- Kjærligheten tar aldri slutt

Av og til kan man finne sitater fra disse versene på Valentindagskort eller lignende. Det er helt greit, for slik bør vi elske ektefellen vår, eller den personen vi håper en dag vil bli ektefellen vår. 1 Kor 13:4-8a handler egentlig ikke om romantikk. Dette er måten vi skal behandle alle mennesker på. Det er irrelevant om de oppfatter det som kjærlighet eller ei. Gud ser det og han vet.

Disse utsagnene må leses i sammenheng med hverandre. For eksempel må “kjærligheten tror alt” sees sammen med “kjærligheten har sin glede i sannheten.” Vi kan ikke isolere “kjærligheten tror alt” for å konkludere med at kjærlighet tror på falsk eller ond lære. På samme måte betyr ikke “kjærligheten håper alt” at man håper noen skal komme ut for noe ondt. Men generelt er ikke listen vanskelig å forstå, og den fungerer som en daglig utfordring å leve etter.

Enda en ting må nevnes før vi går videre. Det er avgjørende å innse at alt som er inkludert i å være en disippel, i bunn og grunn vokser ut fra denne første befalingen Jesus gav: “Dere skal elske hverandre. Som jeg har elsket dere, skal dere elske hverandre. Ved dette skal alle forstå at dere er mine disipler: at dere har kjærlighet til hverandre” (Joh 13:34-35). Å elske hverandre, og

å elske mennesker, er det sentrale utgangspunktet for alt annet en disippel gjør (be, faste, gi, fellesskap, osv.). Alt dette er uttrykk for denne grunnleggende befalingen.

Disipler tar vare på hverandre

Dette elementet i disippelskap vokser ut av å elske hverandre. Å ta vare på hverandre betyr å ta del i og pleie det kristne fellesskapet.

Etter som flere og flere kom til tro på evangeliet i dagene etter pinse (Apg 2:1-4), ble de en del av et voksende fellesskap som senere ble kalt "kirken" (kirken i Jerusalem i deres tilfelle). I det nye testamentet refererte ikke dette begrepet til en bygning eller en offisiell organisasjon. Det nye testamentet forteller oss at kirken i Jerusalem var veldig fattig. De hadde ikke en bygning å møtes i (og det var tusenvis av nye troende; Apg 2:41, 47; 5:14). De var ikke offisielt godkjent av staten, og de troende ble forfulgt (Apg 3:11-4:31; 5:17-42).

Hvis "kirken" ikke var en bygning eller en organisasjon som var offisielt godkjent, hva var den da? Hvordan vedlikeholdt Jesu etterfølgere fellesskapet? De dannet et tett og selvoppofrende fellesskap. I moderne tid bruker vi alt for ofte ordet "samfunn" til å beskrive en gruppe mennesker som deler interesse, som det å være fans av et idrettslag. Det kommer til kort i beskrivelsen av hva det nye testamentes fellesskap var. Kirken var en familie.

Hva er forskjellen på en familie og en gruppe mennesker som knyttes sammen gjennom gjensidig interesse? Mange ting. Ville du forventet at noen gav deg penger til å betale husleie eller dagligvarer bare fordi dere likte det samme fotballaget? Ville du forventet at noen tilbød deg en jobb eller reparerte bilen din, bare fordi dere stemte på det samme politiske partiet eller løp i samme halv-maratonløp? Selvfølgelig ikke, men du kan forvente hjelp fra familiemedlemmer. Det er i det minste slik familierelasjoner burde fungere.

Apostlenes Gjerninger 2 gir oss et glimt av hvordan den første kristne menigheten var:

De som tok imot budskapet hans, ble døpt, og den dagen ble det lagt til omkring tre tusen mennesker. De holdt seg trofast til apostlenes lære og fellesskapet, til brødsbrytelsen og bønnene. Hver og en ble grepet av ærefrykt, og mange under og tegn ble gjort av apostlene. Alle de troende holdt sammen og hadde alt felles. De solgte eiendommene sine og det de ellers eide, og delte ut til alle etter som hver enkelt trengte det. Hver dag holdt de trofast sammen på tempelplassen, og i hjemmene brøt de brødet og spiste sammen med oppriktig og hjertelig glede. De sang og lovpriste Gud og var godt likt av hele folket. Og hver dag la Herren til nye som lot seg frelse (Apg 2:41-47).

Denne teksten beskriver ikke kommunisme eller sosialisme. Den beskriver ikke noe politisk system. Teksten sier ingenting om at en regjering eller stat skal bruke tvang for å oppnå et slikt fellesskap. Dette var helt frivillig. Den beskriver oppførselen til en sunn, normal familie. Familier møter medlemmenes behov. Denne familien bestod tilfeldigvis av tusenvis av mennesker.

Dette gir oss et bilde av hva disipler gjør. De tar vare på fellesskapet. De elsker hverandre og støtter hverandre slik en familie ville gjort. Det betyr i praksis at de deler ressurser. For noen troende kan det bety penger, for andre kan det bety tid eller en tjeneste. I utgangspunktet gjør fellesskapet det som må gjøres for å imøtekomme behovene til de som er en del av fellesskapet.

Du lurer kanskje på hvordan folk i dette store fellesskapet kunne kjenne hverandre. Troende samlet seg i templet, noe som ofte skapte konflikter med de jødiske lederne, men som var bra for å nå ut med evangeliet. De møttes også i hjemmene (Apg 2:46; 5:42). Dette betyr at “kirken” i Jerusalem, det første kristne samfunnet, faktisk var et nettverk av mindre grupper. Slike fellesskap var de første til å gi støtte og anerkjennelse til nye troende.

I disse små fellesskapene ble nye troende tatt imot. Det kristne samfunnet var for mennesker som hadde tatt imot evangeliet, og der ble medlemmene opplært i disippelskap. Hvordan så dette ut i praksis?

Vanligvis ble nye troende først døpt (Apg 2:41; 8:12-13; 10:47-48; 16:15). Dåpen var en offentlig handling med vitner til stede, oftest andre medlemmer av fellesskapet. Ved å la seg døpe identifiserte man seg med Jesus og hans etterfølgere. Dåpen betød at dine synder var tilgitt på grunn av det Jesus hadde gjort på korset, og at du nå hadde mottatt nytt liv (Rom 6:1-4; 2 Kor 5:17). Dette var første steg for å bli en del av fellesskapet. De som ble døpt bekjente sin tro på Jesus og vitnene erkjente sine forpliktelser.

Når samfunn av troende møttes, fikk de se og bli kjent med hverandres behov. Hvis de kunne imøtekomme hverandres behov i sitt lille fellesskap, ville de gjøre det. Slik fikk troende som hjalp hverandre gjøre det Jesus hadde gjort. De som ble hjulpet, lærte av egen erfaring hvordan de skulle leve som Jesus. Når behovene var mer omfattende enn de små fellesskapene kunne klare, var den større troende familien der for å hjelpe. For å koordinere dette, utnevnte apostlene i Jerusalem, hjelpere (“diakoner”) til å organisere den “daglige utdelingen” (sannsynligvis av mat) i hele det kristne samfunnet (Apg 6:1-7).

En av måtene de første kristne møtte dette behovet på var å ha en fest i forbindelse med “Herrens måltid” (1 Kor 11:17-34). “Herrens måltid” eller “nattverden” var en minnemarkering av det siste måltidet Jesus hadde med disiplene sine, da han fortalte dem at hans kropp og blod snart ville bli gitt for dem. Jesus fortalte dem at ved å gi sitt liv for menneskene, oppfylte han den “nye pakt” (Luk 22:20). Beskrivelsen av festmåltidet ved nattverden sier det samme (1 Kor 11:25). Nattverden var en måte å huske hva Jesus hadde gjort. Jesus hadde bedt disiplene sine om å gjøre det “til minne om meg” (1 Kor 11:24-25). Det var samtidig en måte å sørge for at de fattige kristne ble tatt vare på og fikk seg mat.

Disiplenes fellesskap

“Fellesskap” er et ord fra det nye testamentet som beskriver det troende samfunnets aktivitet. Det å ta vare på hverandre er en del av det bibelske fellesskapet. Når troende møtes, kan man oppdage hverandres behov og finne måter å løse dem på. Når det er sagt, vil jeg bare klargjøre et par ting når det kommer til fellesskapet blant disiplene.

Mange kristne i dag likestiller “fellesskap” med å ha det gøy sammen. Å gjøre morsomme ting sammen styrker relasjoner. Det bibelske fellesskapet handler egentlig om noe annet.

Den grunnleggende forskjellen mellom å gjøre morsomme ting sammen og ha et bibelsk fellesskap, er at fellesskap ikke bare handler om å tilbringe tid sammen. Et kristent fellesskap har en annen hensikt.

Det endelige målet med disiplers fellesskap er “å bli ett sinn” rundt Jesus, slik at vi kan ha “samme sinnelag” som “var i Kristus Jesus.” Med andre ord er målet med kristent fellesskap disippelskap. Et par vers fra Filippene forklarer det:

Se bare til at dere fører et liv som er Kristi evangelium verdig. Enten jeg kommer og ser dere, eller er borte, så la meg få høre at dere står sammen i én ånd, kjemper med ett sinn for troen på evangeliet (Fil 1:27).

Om det da er trøst i Kristus, oppmuntring i kjærligheten, fellesskap i Ånden, om det finnes medfølelse og barmhjertighet, så gjør nå min glede fullkommen: Ha samme sinnelag og samme kjærlighet, vær ett i sjel og sinn... La samme sinnelag være i dere som også var i Kristus Jesus! (Fil 2:1-2, 5).

Hva betyr det å ha samme sinnelag som Kristus og deretter bli ett sinn som et troende samfunn? Betyr det at alle tror det samme ned til minste detalj? Nei. Bibelen snakker om enhet, ikke enighet om alt. En bedre måte å forstå “å være ett sinn” er at hvert medlem av samfunnet søker etter samme mål: å være lik Jesus. Målet er ikke enstemmighet, men harmoni gjennom å vokse i likhet til Kristus og leve i fellesskap med andre troende.

De første troende fellesskapene engasjerte seg i en rekke aktiviteter for å oppnå dette målet. De ba, fastet, tilba Gud og studerte Skriftene (Bibelen). Siden alt dette er ting disipler gjør både hver for seg og sammen, vil jeg ta for meg hvert element i samtalen videre.

Disipler ber

Kort sagt er bønn at man snakker med Gud. Dette må vi se litt nærmere på. Vet ikke Gud allerede hva vi tenker? Jo, han gjør det. Så hvorfor skal vi be? Bønn er ikke å gi Gud informasjon. Bønn er en måte vi kan vise vår avhengighet av Gud. Vi uttrykker ønsket om at Gud skal handle, at vi ikke stoler på oss selv, eller at vi ikke klarer å finne en løsning på egenhånd. Bønn fremmer forståelsen av hvor avhengig vi er av Gud, og at vår sikkerhet er i Gud alene. Både personlig bønn og bønn i fellesskap er tilbedelse.

I Lukas 11:1 spurte disiplene Jesus om døperen Johannes og hans etterfølgere: “Herre, lær oss å be, slik Johannes lærte sine disipler.” Jesu svar er den berømte “Fader Vår” (Luk 11:2-4; Matt 6:9-15). Vi merker oss at Jesus ikke fortalte disiplene hvilke ord de skulle bruke. Snarere ba han dem om å be “slik” (Matt 9:9). Han ga dem en modell å følge. Vi trenger ikke bruke formler eller

spesielle ord for å samtale med Gud. *Bare snakk med han*. Dessuten skal man ikke bruke bønn for å vise seg frem (Luk 18:9-14).

Det er ingenting i Fader Vår som Gud ikke allerede er klar over. Nok en gang, bønn handler ikke om å informere Gud om ting han ikke vet. Snarere er Fader Vår full av tilbedelse og ære til Gud (“la navnet ditt helliges”), lydighet mot Guds vilje (“din vilje skjæ”), tilgivelse (“tilgi oss våre synder for også vi tilgir hver den som står i skyld til oss”), og bønn om å bli utfridd fra fristelse og ondskap (“led oss ikke inn i fristelse, men frels oss fra det onde”). Bønn er skreddersydd for å hjelpe hjertene våre til å leve som medlemmer av Guds rike og forsterke forståelsen av vår avhengighet av Gud.

Bibelen er full av bønner, bedt både av enkeltmennesker og av større grupper. Hvis du leser dem ser du at bønn også er et redskap for å tømme ut følelsene våre for Gud: sinne, sorg, kjærlighet, osv. Gud lærer ikke noe nytt når vi ber. Vi, derimot, lærer å underordne oss ham, tro at han er god og vet best og be Gud om hjelp. Jesus sa at Gud i sin kloke vilje vil svare, selv om Guds svar kanskje ikke alltid er det vi ønsker. Likevel vet Gud alt som skjer i løpet av hele livet til ethvert menneske og hele verdenshistorien. Han arbeider mot sitt endelige mål. Gud kan også svare oss på uventede måter.

Bønnene i Bibelen er ikke selvsentrerte. Det meste av innholdet handler om å velsigne andre eller be om at Gud gir andre nåde. Paulus inkluderer ofte bønn i brevene sine, der han løfter opp til Gud dem han skriver til. Bønn i Bibelen handler sjelden om å uttrykke egne behov og ønsker.

Jesus ba ofte. Han levde slik han lærte andre, at bønn skulle være en konstant del av livet (Kol 4:2-6, Luk 18:1-8). Jesus fikk heller ikke alltid bønnesvar, men han godtok det siden han var mer opptatt av Guds vilje enn sine egne ønsker (Matt 26:36-46). Dette er viktig å huske på når det gjelder bønn. Jesus lærte oss at Gud svarer når vi ber (Luk 11:9-13), men vi kan ikke forvente at Gud vil gi oss det vi ønsker dersom vi er ulydige mot ham eller ikke ber i tråd med hans vilje (Jak 4:3; 1 Joh 3:22; 5:14).

Disipler faster

Faste kan være ukjent for mange lesere. Vanligvis betyr det å faste å *avstå* fra noe. Faste fra mat betyr at man lar være å spise for en periode. Bibelen har mange eksempler på dette, men den omtaler også andre ting folk fastet fra. Jesus selv fastet (Matt 4:2). Han forventet at disiplene ville følge hans eksempel, og han advarte dem om ikke å være hyklerske når de gjorde det (Matt 6:16-18). Faste handler ikke om å få oppmerksomhet. Det er mellom deg og Gud.

Faste handler ikke bare om å avstå fra å spise. Du kan faste fra alle slags ting på hvilken måte du vil. Jesus kom ikke med tips på hvordan man går ned i vekt. Han hadde noe annet i tankene da han selv fastet og da han snakket om å faste. Bibelen har mange eksempler på faste, ingen spesifikke regler. Paulus bemerket for eksempel at ektepar kan faste fra sex (1 Kor 7:1-5) for å vie oppmerksomheten til et spesielt bønneemne.

Men hvorfor faste? Paulus gir oss et hint når han snakker om et ektepar som faster fra sex: “Dere skal ikke nekte hverandre samliv hvis dere ikke er blitt enige om det for en tid, for å leve i bønn” (1 Kor 7:5). Faste er en åndelig aktivitet som skal hjelpe oss å fokusere på bønn. Hvordan får det oss til å fokusere på bønn? Her er et eksempel: hvis du bestemmer deg for å faste fra maten en dag, blir du minnet om å be når du er sulten. Fasten fungerer som en påminnelse, og retter oppmerksomheten din mot årsaken til at du bestemte deg for å faste.

En annen fremgangsmåte kan være å tenke gjennom hva som distraherer oss fra bønn, eller mer generelt, fra vår vandring med Gud. Svaret kan være mobilen, TV-en eller en hobby. Alt dette er ting vi kan ta en pause fra (“faste” fra) for å bringe tankene våre tilbake til Gud og bønn.

Oldkirken fastet sammen for å fokusere på bønn (Apg 13:1-3; 14:23). I det gamle testamentet var felles faste en måte å vise kollektiv sorg for synd, og at de ville omvende seg (Jer 36:6; Joel 2:12).

Disipler tilber

Du tror kanskje tilbedelse, eller lovprisning, er lett å definere eller forstå. Det er både riktig og galt. Vi sammenligner ofte tilbedelse med det som skjer i en gudstjeneste, hovedsakelig gjennom musikken. Dette er ikke tilbedelse ut fra hvordan Bibelen selv definerer det, selv om sang og musikk alltid har vært en del av kristne sammenkomster (Ef 5:19; Kol 3:16). En annen tendens i vår kultur er å tenke på tilbedelse som en mystisk følelse eller opplevelse. Dette er heller ikke tilbedelse. Det er en rekke tekster som omtaler dette, men la oss se på to:

Derfor formaner jeg dere ved Guds barmhjertighet, søsken: Bær kroppen fram som et levende og hellig offer til glede for Gud. Det skal være deres åndelige gudstjeneste. Innrett dere ikke etter den nåværende verden, men la dere forvandle ved at sinnet fornyes, så dere kan dømme om hva som er Guds vilje: det gode, det som er til glede for Gud, det fullkomne (Rom 12:1-2).

Jesus sa til den samaritanske kvinnen: “Men den time kommer, ja, den er nå, da de sanne tilbedere skal tilbe Far i ånd og sannhet. For slike tilbedere vil Far ha” (Joh 4:23).

Vi har allerede snakket om den første teksten. Hvordan tilber du Gud? Ved å leve som Jesus. Ikke være lik verden, med dens verdier og jag etter tilfredsstillelse. *Det* er tilbedelse. Sann tilbedelse handler om hjertet, hva vi verdsetter høyest.

Den andre teksten vektlegger et annet viktig poeng. Jesus fortalte kvinnen at Gud inviterer folk til å tilbe ham. Tilbedelse er derfor ikke noe som starter med oss. Vi er invitert til å svare på Guds godhet og kjærlighet. *Hvordan* og *hvor* vi gjør det kan variere. Vi kan gjøre det hver for oss, med eller uten musikk, innenfor eller utenfor en gudstjeneste. Vi kan også gjøre det i fellesskap med andre troende.

Når troende møtes i fellesskap, “oppgløder [de] hverandre til kjærlighet og gode gjerninger” (Heb 10:24-25). Altså, inviterer de hverandre til åndelig tilbedelse, til å etterligne Jesus. De

priser Gud for hans godhet, kjærlighet og nærvær i deres liv (Apg 2:46-47; Jak 5:13). Pris innebærer å synge sanger og spille musikk (Matt 26:30; Ef 5:19; Kol 3:16), men er først og fremst knyttet til en hellig livsstil "... slik at dere kan forstå og avgjøre hva som er viktig, og stå rene og uten feil på Kristi dag, fylt av rettferds frukt som vokser fram ved Jesus Kristus, til lov og ære for Gud" (Fil 1:10-11).

Vi kan ikke glemme det faktum at vår "åndelige tilbedelse" av Gud er uatskillelig knyttet til måten vi lever på (Rom 12:1-2). Det handler ikke om en tretti minutters opplevelse hjemme eller i en kirke. Det handler om et *liv* orientert av og rettet mot Gud.

Disipler bekjenner synd og tar imot Guds tilgivelse

Så snart en disippel begynner på reisen med Jesus vil han innse at han kommer til å mislykkes. Ingen av oss er syndfrie slik Jesus var (2 Kor 5:21; 1 Pet 2:21-22; 1 Joh 3:5), og vi kan heller ikke håpe at vi blir det her på jorden. Bibelen er helt klar på dette punktet. Disiplene syndet (Mark 14:30, 68, 72). En av dem, Johannes, skrev:

Men dersom vi vandrer i lyset, slik han selv er i lyset, da har vi fellesskap med hverandre, og blodet fra Jesus, hans Sønn, renses oss for all synd. Sier vi at vi ikke har synd, da bedrar vi oss selv, og sannheten er ikke i oss. Men dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han tilgir oss syndene og renses oss for all urett. Sier vi at vi ikke har syndet, gjør vi ham til en løgner, og hans ord er ikke i oss. (1 Joh 1:7-10)

Det er fantastisk å vite at vårt medlemskap i Guds familie ikke er resultat av våre prestasjoner. Våre gode gjerninger kan ikke sette Gud i gjeld til oss. Han skylder oss aldri evig liv på grunn av noe vi har gjort. Våre prestasjoner (eller mangel på prestasjoner) dytter ham ikke bort fra oss. Gud elsket oss "mens vi ennå var syndere" (Rom 5:8). Vi må derfor huske på at siden frelse aldri kunne oppnås gjennom moralsk perfektjon, kan den heller ikke gå tapt ved moralsk ufullkommenhet.

I lys av vår ufullkommenhet må sanne disipler av Jesus holde fokus på Guds godhet og kjærlighet. Les avsnittet fra Johannes brev igjen. Det forteller oss nøyaktig hva vi skal gjøre når vi svikter Gud, om dette er gjennom syndige handlinger eller gjennom forsømmelser: "Men dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han tilgir oss syndene og renses oss for all urett."

Når vi synder og svikter, må vi erkjenne det. Bekjennelse betyr at vi ikke skjuler, unnskylder eller bortforklarer syndene våre. Gud vil at vi skal innrømme dem. Hvorfor? Vi trenger å bli ydmyket. Vi må huske at frelse handler om hva en annen, Jesus, gjorde for oss, ikke hva vi fortjener. Gjennom bekjennelsen erkjenner vi at vi er Guds barn *på grunn av Jesus*. Vi kan være sikre på at vår synd ikke kan skille oss fra Gud og vi blir aldri kastet ut av familien (Rom 8:31-39). Gud visste at vi var ufullkomne før vi tok imot evangeliet. Ingenting overrasker ham. Og ingenting endrer følelsene hans til oss.

Et åpenlyst spørsmål blir da hvorfor vi skal bry oss om synd. Disiplene i det nye testamentet kom også over denne holdningen blant folk. Apostelen Paulus tok det opp i sitt brev til de kristne i Roma:

Hva skal vi da si? Skal vi fortsette å synde så nåden kan bli enda større? Slett ikke! Hvordan kan vi som døde bort fra synden, fremdeles leve i den? ... La altså ikke synden herske i den dødelige kroppen deres, så dere følger kroppens lyster. Og still ikke lemmene deres til tjeneste for synden, som våpen for urett. Men still dere selv og lemmene deres til tjeneste for Gud, som våpen for det som er rett. For dere var døde, men er blitt levende. Synden skal ikke herske over dere, for dere står ikke under loven, men under nåden. Hva så? Skal vi synde fordi vi ikke er under loven, men under nåden? Slett ikke! Vet dere ikke at når dere går i tjeneste hos noen og adlyder ham, da blir dere hans slaver? Dere blir enten slaver under synden, og det fører til død, eller slaver under lydigheten, og det fører til rettferdighet (Rom 6:1-2, 12-16).

Legg merke til at Bibelen ikke sier “Gud forby, ikke synd, ellers vil ikke Gud elske deg lenger!” Tvert imot er Bibelen bekymret for at folk skal vende tilbake til slaveriet som ender i ødeleggelse. På den ene siden kommer vi altså til å synde, men på den andre siden bør vi prøve å unngå å synde. Denne kampen er noe apostelen Paulus kjente godt til (Rom 7:7-25), men likevel var han en bemerkelsesverdig etterfølger av Jesus. Det nye testamentet advarer oss mange ganger om at det pågår en krig inni oss. Hjertene våre ønsker ydmykt å følge Jesus, men vårt svake selv søker å tilfredsstille egne behov, og ønsker å være andre overlegne (1 Pet 2:11; Jak 4:1).

Når vi prøver å følge Jesus er det en god idé å skvære opp med Gud med én gang. Tanken er at når vi mislykkes, skal vi være raske med å bekjenne det og takke Gud for tilgivelsen vi mottar. Vi må huske hva synden vår kostet Jesus. Vi burde fortsette å følge ham i lojal kjærlighet og være takknemlige for at han døde på korset “mens vi ennå var syndere” (Rom 5:8), slik at vi kunne bli hans brødre og søstre.

Disipler studerer Bibelen

I oldkirken lyttet troende til apostlenes lære og studerte Bibelen sammen. Paulus og andre omreisende apostler gjorde det samme da de startet menigheter rundt omkring (Apg 2:42; 4:2; 5:42; 17:10-11; 18:11; 20:20). Dette var den vanligste måten å lære Bibelen på i det nye testamentet. Folk flest hadde ikke en egen kopi av Bibelen, og mange kunne heller ikke lese. Selv om vi er en del av en litterær kultur og har tilgang til Bibelen, kan vi dra stor nytte av å lære i fellesskap med andre kristne.

Å lære Guds ord er nødvendig for å følge Jesus. Hvordan kan vi ellers lære om synd (atferd og holdninger som skal unngås) og om et liv ledet av den Hellige Ånd (som hjelper oss til å leve riktig)? Bibelen lærer oss å “legg[e] av det gamle mennesket som blir ødelagt av de forførende lystene. Bli nye i sjel og sinn! Kle dere i det nye mennesket, som er skapt i Guds bilde til et liv i sann rettferd og hellighet” (Ef 4:22-24). Når vi blir en del av Guds familie gjennom troen på evangeliet, bor Ånden oss (1 Kor 3:16-17; 6:19-20; 2 Kor 6:16; Ef 2:22) og hjelper oss til å leve fruktbare liv:

Men blir dere drevet av Ånden, er dere ikke under loven. Det er klart hva slags gjerninger som kommer fra kjøttet: hor, umoral, utskjelser, avgudsdyrkelse, trolldom, fiendskap, strid, sjalusi, sinne, selvhevdelse, stridigheter, splittelser, misunnelse, fyll, festing og mer av samme slag. Jeg har sagt det før, og jeg sier det igjen: De som driver med slikt, skal ikke arve Guds rike. Men Åndens frukt er kjærlighet, glede, fred, overbærenhet, vennlighet, godhet, trofasthet, ydmykhet og selvbeherskelse. Slike ting rammes ikke av loven! De som hører Kristus til, har korsfestet kjøttet med dets lidenskaper og begjær (Gal 5:18-24).

Disiplene lærer og lever livene etter Guds ord. Slik viste Jesus at han elsket Gud, han adlød Guds vilje. Fellesskap er en viktig hjelp for å gjøre dette. I det kristne fellesskapet kommer vi i kontakt med modne troende som har fulgt Jesus i mange år. Vi kan lære hvordan livene deres forandret seg da de lærte å "legge av seg det gamle og ta på seg det nye." Vi kan gå til dem for å få oppmuntring når vi strever med å leve slik som Jesus gjorde. De kan minne oss om Guds kjærlighet og tilgivelse. Alle kristne sliter med å vende seg fra synd og gjøre det som er riktig (1 Joh 1:5-10). Selv apostlene kjempet mot synd og ønsket å leve etter Guds vilje (Rom 7:7-25; Gal 2:11-14). Fellesskapet er en hjelp til å holde oss ansvarlige, gi empati og oppmuntring, mens vi prøver å leve etter Jesu eksempel.

Disipler lider

Dette kan komme som en overraskelse for mange, men det er klart i det nye testamentet. Jesus sa til disiplene sine:

Om verden hater dere, skal dere vite at den har hatet meg først. Hadde dere vært av verden, hadde verden elsket sitt eget. Men dere er ikke av verden. Jeg har jo utvalgt dere fra verden, og derfor hater verden dere. Husk hva jeg sa til dere: En tjener er ikke større enn sin herre. Har de forfulgt meg, vil de også forfølge dere. Har de holdt fast på mitt ord, vil de også holde fast på deres (Joh 15:18-20).

Gjennom lidelse blir lojal tro virkelig testet. Det er én ting å lære at vi trenger å endre måten vi lever. Det er noe helt annet å følge Jesus og lide for det. Apostlene led for å følge Jesus (Apg 5:41; 9:16; 21:13; 2 Kor 11:22-29). Å holde fast ved troen er et gjennomgående tema i det nye testamentet (Rom 8:17-18; 2 Kor 1:3-7; Fil 1:27-30; 1 Peter 3:13-17). Peter, en av de opprinnelige tolv disiplene, hadde sett Jesus lide og bli fengslet for sin tro (Apg 12:1-19). Han skrev til troende som hadde blitt fordrevet og spredt rundt i Romerriket på grunn av forfølgelse:

Om dere holder ut å bli straffet når dere har gjort noe galt, er det noe å rose dere for? Men om dere holder ut i lidelser når dere gjør det rette, da er det godt i Guds øyne. Det var jo dette dere ble kalt til. For Kristus led for dere og etterlot dere et eksempel, for at dere skulle følge i hans spor. Han gjorde ingen synd, og det fantes ikke svik i hans munn. Han svarte ikke med hån når han ble hånt, han truet ikke når han led, men overløt sin sak til ham som dømmer rettferdig (1 Pet 2:20-23).

For å holde ut lidelse må vi huske at evangeliet aldri lover at livet skal være lett, men vi blir lovet en evig plass i Guds familie i det kommende livet. Denne verden er ikke vårt virkelige hjem.

Disipler lager flere disipler

Å elske Gud, vår neste og hverandre er det viktigste ved å være en disippel. Det viktigste en disippel gjør er å gjøre andre til disipler. Dette var oppgaven Jesus befalte sine etterfølgere å gjøre like før han steg opp til himmelen. Av den grunn heter det *misjonsbefalingen*:

Da trådte Jesus fram og talte til dem: “Jeg har fått all makt i himmelen og på jorden. Gå derfor og gjør alle folkeslag til disipler: Døp dem til Faderens og Sønnens og Den hellige ånds navn og lær dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende” (Matt 28,18-20).

“Gjør alle folkeslag til disipler.” En stor del av Bibelens fortelling handler om det. Autoriteten til de overnaturlige maktene som har gjort nasjonene til slaver, er tatt bort. Gud vil at barna hans, Guds Søns disipler, skal forkynne evangeliets gode nyheter overalt. Gud vil ha så mange mennesker i familien sin som mulig. Vår oppgave er å fortelle de gode nyhetene, leve det ut foran andre, og bringe dem inn i Guds familie, for så å lære dem å gjøre det samme.

Hvordan gjør vi det? Vi deler troen vår, om hvordan vi først kom til tro på evangeliet. Det er utrolig enkelt.

Først kan du fortelle folk om livet ditt før du trodde på evangeliet, og før du tok imot Guds tilgivelse gjennom Jesus. Folk liker historier, spesielt om andre mennesker. Hvorfor? Alle historier inneholder noe man kjenner seg selv igjen i. Når du forteller andre om livet ditt før du forstod evangeliet, vil noen detaljer virke kjent for personen du snakker med, kanskje kjenner de seg igjen i mye av det.

Dernest kan du fortelle dem hvorfor det å høre og tro evangeliet var et vendepunkt for deg. Vanligvis har dette noe å gjøre med tilgivelse for våre synder. Det er fantastisk å vite at til tross for de tingene vi har gjort mot oss selv og mot andre mennesker, så elsker Gud oss fortsatt. Han vil så gjerne ha oss som en del av familien sin at han tilbyr oss frelse. Deretter kan du dele historien om hvordan Gud sendte Jesus, slik at vi kunne bli tilgitt og få evig liv med ham, det Gud har ønsket helt fra begynnelsen.

Fortell folk om hvordan *ditt* liv er blitt forandret ved å tro på evangeliet og bli tilgitt av Gud. Del med dem hvordan det er å kjenne Guds tilgivelse, kjærlighet og løfte om evig liv. Forklar dem hvordan perspektivet ditt av hvem du er og hvorfor du er her, har forandret seg. La dem få høre hvordan evangeliet har forandret deg.

Noen mennesker vil ønske å se bevis på at livet ditt er forandret. Dette er naturlig og gir deg en mulighet til å vise at du er en disippel av Jesus. Dette er en av de viktigste grunnene til å leve et hellig liv, et liv i tråd med Bibelens lære. Jesus elsket og tjente mennesker. Folk ønsker å bli elsket og vil se etter ekthet hos andre mennesker. Å møte mennesker slik Jesus gjorde er mektig.

Folk vil merke det, de kjenner når de er elsket og vet når de ikke er det. Når du prioriterer andre mennesker fremfor deg selv for evangeliets skyld, vil de merke det. Ikke alle trodde på Jesus. Ikke alle vil tro på evangeliet når du deler det med dem, og behandler dem slik Jesus ville gjort. Men *mange* kommer til å gjøre det.

Viktige Navn og Begreper (Ordliste)

- Begreper som er nevnt i denne listen inkluderer ikke begreper som er forklart i løpet av boka. Ord med store bokstaver og fet skrift er inkludert i ordlisten.

Abraham—Mannen Gud utvalgte til å være forfader for folket som senere ble kjent som israelitter eller jøder.

Adam og Eva—De to første menneskene (en mann og en kvinne) Gud skapte.

Apostel—Et gresk ord som betyr “utsending.” Det er forskjellige typer apostler i det nye testamentet.

Apostlenes Gjerninger—En bok i det nye testamentet om de første kristne.

Assyrere—Historiske fiender av Israel fra Nord-Mesopotamia

Babel—Den gamle byen Babylon, som ligger sør i Mesopotamia (dagens Irak).

Babylonere—Historiske fiender av Israel fra Sør-Mesopotamia.

Barmhjertighet—Når Gud ikke gir oss den dommen vi fortjener.

Bibelen—En samling av 66 eldgamle, hellige bøker, skrevet av menn som ble ledet av Gud. De første 39 bøkene er kjent som det gamle testamentet, etterfulgt av 27 bøker beskrevet som det nye testamentet.

David—Israels andre konge, som Gud lovet et evig kongerike. Messias ville komme fra Davids avstamning.

De Ti Bud—De første ti moralske lovene som ble gitt til israelittene av Gud etter utgangen fra Egypt.

Det Gamle Testamentet—De første 39 bøkene i Bibelen. Innholdet deres er kronologisk frem til da Jesus ble født.

Det Lovede Land—Et begrep som brukes for det geografiske Israel, landområdet Gud lovet Abraham som stedet hvor hans etterkommere kunne bosette seg. Før det ble inntatt av israelittene ble dette landet referert til som Kanaan i det gamle testamentet.

Det Nye Testamentet—De 27 bøkene som følger det gamle testamentet. Innholdet handler om Jesu liv og tjeneste, historien om de første kristne og spredningen av kristendommen i det første århundre e.Kr.

Disippel—Som substantiv henviser det til noen som følger Jesus gjennom å etterligne ham og adlyde hans lære; som verb, “å disippelgjøre”, henviser til prosessen der en disippel av Jesus lærer andre å følge Jesus.

Djevelen—Et annet navn for Satan og slangen. Se “Oppsummering av overnaturlige begreper” etter ordlisten for mer detaljer.

Edens hage—Stedet i Guds opprinnelige skapte verden der Adam og Eva bodde. Gud var også til stede i Eden.

Engler—overnaturlige vesener som tjener Gud og hjelper de som tror på Jesus. De opprinnelige hebraiske og greske ordene oversatt med “engel” i norske bibler betyr “budbringer”. Begrepet “engel” er derfor en stillingsbeskrivelse, det beskriver rollen som et medlem av Guds himmelske rike som tar budskap til mennesker fra Gud. Se “Oppsummering av overnaturlige begreper” etter ordlisten for mer detaljer.

Evangeliet—Frelsesbudskapet gjennom Jesus Kristus.

Evangelisering—Virksomheten med å spre evangeliets budskap på forskjellige måter.

Fordervelse—Et begrep relatert til ondskap og synd, og refererer ofte til omfanget og hyppigheten av onde tanker og oppførsel.

Frelse—Gjenforeningen av et menneske med Gud, etter at de har tatt imot evangeliets budskap. De er ikke lenger fremmedgjort fra Gud på grunn av synd. Gjennom frelsen blir ens synder tilgitt ved å tro på evangeliets budskap. Frelse gjenoppretter den troendes medlemskap i Guds familie.

Gud—I Bibelen, når dette ordet står som entall og med stor bokstav, refererer det til det unike, ultimate og makeløse overnaturlige vesenet som skapte alt som finnes og som elsker menneskeheten.

Guds / Kristi / Jesu rike—Guds regjering gjennom Kristus på jorden sammen med troende. Det nye testamentet presenterer dette riket som nåværende og igangsatt, men samtidig at vi lever i påvente av at det skal oppfylles.

Guds Ånd—Et annet begrep for Den Hellige Ånd.

Guds sønner—Var i det gamle testamentet overnaturlige vesener enten i tjeneste for Gud eller gjorde opprør mot Gud. Se “Oppsummering av overnaturlige begreper” etter ordlisten for mer detaljer.

Hebraisk—(1) Hebreer: Et annet begrep for “israelitt”; (2) språket som det gamle testamentet opprinnelig ble skrevet på.

Hedning—Et begrep som beskriver alle som ikke er en del av etniske Israel; dvs. “ikke-israelitt”.

Hellig Ånd—Guds personlige ånd, lik ham i natur, ett med Gud.

Himmelfart—Jesu reise til himmelen etter hans oppstandelse.

Isak—Abrahams sønn født av Sara.

Israel—(1) Jakobs nye navn, Abrahams barnebarn; (2) Nasjonen beskrevet i det gamle testamentet, startet av Gud gjennom Abraham og Sara.

Israelittene—medlemmer av Abrahams slekt; medlemmer av nasjonen Israel.

Jacob—Isaks sønn og derfor Abrahams barnebarn. Navnet hans ble senere endret til “Israel”.

Jesus—Guds Sønn, som ble født av Jomfru Maria, men som også var fullstendig Gud. Gud ble et menneske i Jesus for å utføre Guds plan om å frelse menneskeheten fra synd.

Jøder—Et annet navn på “israelitter”, folket som stammer fra Abraham. I eldgamle tider var dette et begrep som ble gitt av utlendinger til de israelittene som ble sendt i eksil.

Kors—Redskapet brukt i henrettelsen av Jesus. Det romerske korset var en stående stolpe med en tverrbjelke som ofrene ble bundet eller spikret fast til, og etterlatt for å kveles etter tortur. I det nye testamentet refererer “korset” også til stedet der synden ble betalt for og frelse sikret for alle som tror på evangeliet.

Kristus—Et gresk ord som betyr “salvet”; tilsvarer “Messias” og en tittel for Jesus.

Messias—Et hebraisk begrep som betyr “salvet.” Det henviser til den ultimate kongen fra Davids slekt som ville bringe frelse fra synd og frigjøre Guds folk fra deres fiender. I den bibelske historien var Jesus Messias. Den greske varianten av dette hebraiske ordet er “Kristus”. Derfor er “Jesus Kristus” det samme som “Jesus, Messias.”

Misjonsbefalingen—Oppdraget Jesus ga sine etterfølgere om å spre evangeliet og gjør folk over hele verden til hans disipler.

Mørkets makter—Alle overnaturlige vesener som er fiendtlige mot Guds plan for hans verden og hans menneskelige familie. Se “Oppsummering av overnaturlige begreper” etter ordlisten for mer detaljer.

Moses—en israelitt født under Israels slaveri i Egypt. Gud gav ham myndighet til å lede Israel ut av slaveriet.

Nåde—Når Gud tilbyr eller gir oss det vi ikke fortjener; Guds godhet.

Noah—Mannen som Gud anså som rettferdig da den store flommen skjedde. Gud instruerte Noah til å bygge en ark (et stort skip) for å redde seg selv, sin familie og dyrelivet fra den store flommen.

Oldkirken—Den første kristne kirken, fra Pinsedagen til den ble anerkjent i samfunnet. Sikter generelt til de første 300 årene av kristendommen.

Ondskap—Alt Gud anser moralsk eller etisk dårlig, skadelig og støtende for ham eller hans skapelse.

Oppstandelsen— (1) Generelt omtaler det erobring av døden gjennom nytt liv etter døden; (2) i det nye testamentet, en referanse til det faktum at Jesus fysisk stod opp fra de døde tre dager etter at han ble henrettet på korset, samt fremtidig evig liv på en ny jord for alle troende.

Overnaturlig—Et begrep som refererer til det som overskrider eller faller utenfor den naturlige (fysiske, materielle) verden og univers. Et “overnaturlig vesen” henviser til et åndelig vesen som av natur er kroppsløst.

Pakt—En avtale mellom to parter. I Bibelen inngår Gud pakter med menneskeheten der han gir løfter og velsigner dem. Pakter kan evt. ha betingelser.

Paulus—En apostel av Jesus som fokuserte på å nå hedninger (ikke-israelitter) med evangeliet.

Peter—En av Jesu opprinnelige tolv disipler.

Salomo—En av Davids sønner. Salomo arvet tronen etter Davids død.

Sara—Abrahams kone som på mirakuløst vis ble gravid i høy alder.

Satan—Et navn gitt til slangen i Eden som lurte Adam og Eva. Satan var det første overnaturlige vesenet i Guds skaperverk som gjorde opprør mot Gud. Satan er Guds erkefiende i det nye testamentet. Se “Oppsummering av overnaturlige begreper” etter ordlisten for mer detaljer.

Saul—Israels første konge.

Sinaifjellet—Fjellet der Gud kalte Moses til å frelse israelittene fra Egypt, og stedet hvor Gud ga Israel de ti bud.

Slangen—Adam og Evas fiende i Edens hage. Bibelen kaller senere slangen for Djevelen og Satan. Se “Oppsummering av overnaturlige begreper” etter ordlisten for mer detaljer.

Sønnen—I Bibelen refererer “Sønnen” (med store bokstav) til den andre personen i treenigheten, som ble et menneske i Jesus.

Synd—Enhver handling eller holdning som gjør opprør mot eller motsier Guds normer for rettferdighet, moral og etikk.

Syndefallet—Adam og Evas synd i Eden og dens påfølgende implikasjoner.

Tilgivelse (av synd)—Når Gud tilgir noen deres lovbrudd og urettferdighet mot ham. Når Gud tilgir, avlyses enhver fortjent straff. Beslektede begreper inkluderer nåde, barmhjertighet og frelse.

Treenighet—De tre personene i Guddommen; den bibelske læren om at Gud er én, men eksisterer evig i tre personer.

Tro—Tro på eller tillit til noen eller noe.

Troende—De som omfavner eller tror på evangeliet.

Åndelig krigføring—Kampen mot synd og fiendtlige, overnaturlige krefter som motarbeider Misjonsbefalingen. Se “Oppsummering av overnaturlige begreper” etter ordlisten for mer detaljer.

Oppsummering av Overnaturlige Begreper

Bibelen gir oss en rekke begreper for de vesenene som bor i den åndelige verden. Kristen tradisjon har ofte slått sammen disse begrepene og forårsaket forvirring. Jeg har viet mye av min akademiske karriere til disse sakene, og vil invitere de som er interessert i å lære mer om engler, Satan og onde ånder til å lese følgende bøker (i denne rekkefølgen):

- *Supernatural: What the Bible Teaches About the Unseen World and Why it Matters*
- *The Unseen Realm: Recovering the Supernatural Worldview of the Bible*
- *Angels: What the Bible Really Says About God's Heavenly Host*
- *Demons: What the Bible Really Says About the Powers of Darkness*

Den første av disse bøkene ligner på denne, i den forstand at den ikke er skrevet som en akademisk diskusjon. De tre andre bøkene er akademiske (mange fotnoter og detaljer). Det er tusenvis av notater og referanser i disse bøkene hentet fra vitenskapelige ressurser for å støtte innholdet.

Det kan være nyttig å gjennomgå eller oppsummere den overnaturlige verden slik den er omtalt i vår presentasjon av Bibelens fortelling.

Bibelen lærer oss at det finnes en usynlig verden, en verden med åndelige vesener. Disse vesenene har per definisjon ikke en fysisk kropp, selv om de kan vise seg i fysisk form. Ånde verdenen er "overnaturlig", en verden som er av en annen natur enn den fysiske verden, og utenfor ("over") den naturlige, fysiske verden.

Gud er medlem av ånde verdenen, men er overlegen den fordi han skapte den. Gud alene er uten begynnelse og evig. Han skapte alle ånde vesenene som bor i den åndelige verden, akkurat som han skapte alt liv i den verden vi kjenner (dvs. den fysiske, materielle verden).

Bibelen beskriver medlemmene av ånde verdenen med en rekke forskjellige uttrykk (f.eks. Rom 8:38; 1 Pet 3:22). Jeg har introdusert noen av dem i denne boka. Noen av disse begrepene er stillingsbeskrivelser, måter å beskrive oppgaven til et åndelig vesen. "Engel" er et eksempel. Begrepet betyr "budbringer." I den gresk-romerske kulturen i det nye testamentet var "engler" et uttrykk som også ble brukt for å beskrive ethvert medlem av den himmelske hærs karene som ikke hadde gjort opprør mot Gud. Begrepet "demon" ble merkelappen på alle som gjorde opprør, til tross for at "demon" hadde en rekke forskjellige betydninger i den antikke verden.

Begrepet "Guds sønner" er en familiebetegnelse som minner oss på at Gud er Far (Skaper) til ånde vesenene. Samtidig betyr begrepet mye mer enn som så. Jeg gjennomgår uttrykket ganske grundig i *Supernatural* and *The Unseen Realm*. "Guds sønner" henviser til en høy rang i Guds "arbeidsstyrke". Uttrykket ble i den antikke verden brukt om høye ansvarsstillinger som ble gitt barna til en konge. I Bibelens fortelling ble "Guds sønner" gitt i oppdrag til å regjere over nasjonene Gud hadde dømt ved tårnet i Babel, en jobb som var viktigere enn bare å levere budskap (oppgaven "engler" hadde).

Opprinnelig var alle medlemmene i den åndelige verden lojale mot Gud. Dessverre varte ikke dette. Som vi leser i denne boka, delte Gud noen av sine egenskaper med medlemmene av ånde verden da han skapte dem. En av disse egenskapene var fri vilje. Noen av medlemmene i den åndelige verden utøvde sin frihet i opprør mot Guds ønsker og Guds menneskelige familie. Alle åndevesen i opprør mot Gud og hans folk utgjør “mørkets krefter”. Bibelen beskriver forskjellige særtrekk ved Guds åndelige fiender, som vi ser i fortellingen om Guds menneskelige familie.

Bibelen beskriver tre åndelige opprør. Den første skjedde i Edens hage. Et av medlemmene i den åndelige verden ønsket å motarbeide Guds ønske om å ha en menneskelig familie. I den bibelske fortellingen kom denne figuren til Eva i form av en slange og lurte henne. Senere i Bibelen ble titler som “Satan” (et begrep som betyr “motstander”) og “Djevel” (et begrep som betyr “baktaler”) navn på denne opprinnelige opprøreren.

Senere i den bibelske fortellingen ser vi noen av Guds himmelske sønner gjøre opprør. De trampet over grensen mellom den åndelige og fysiske verden. Judas korte bok i det nye testamentet beskriver deres synd som å “ikke [ta] vare på sitt høye verv.” Kirkens tradisjon kom til slutt (upresist) å kalle disse opprørske sønnene av Gud for “falne engler” for å beskrive deres “fall” fra hellighet, eller “demoner” for å betegne deres ondskap. Dette til tross for at det gamle testamentet aldri bruker “engler” eller “demoner” om opprørerne i 1 Mos 6:1-4.

Til slutt ser vi at én eller annen gang etter tårnet i Babel ble de av “Guds sønner” som fikk autoritet over nasjonene korrupte. Salme 82 handler om deres dom. Disse territoriale enhetene er grunnlaget for de overnaturlige “fyrstene” som er knyttet til de forskjellige nasjonene i Daniel 10, samt “makter”, “åndskrefter”, “herskere”, og “ondskapens åndehær” som Paulus skrev om forskjellige steder (f.eks. Ef 6:11-12). Alle disse begrepene sikter til geografiske herredømmer, og passer derfor til å beskrive situasjonen som oppstod etter Babel i Bibelens fortelling.